

Christophoros

XXXIII. évfolyam, 3. szám

Ingyenes kiadvány

2026. pünkösd – Pfingsten 2026

Isten Lelke kiárad ma is

„Mózes kiment, és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesen nyugodott, és kiárasztotta a hetven vénre. Amikor a lélek leszállt rájuk, akkor prófétáltak, de máskor nem.” (4Móz 11,24–25)

váltja le Mózeset, de másokat is szolgálatba állít. Használni akarja a régieket, és meg akarja nyerni az újakat is. Meglepő, hogy nem fiatalokat, hanem ebben a történetben időseket hív el. Nekünk olyan Istenünk van, aki a megfáradtának a Lélek megújító erejét adja.

Amikor Isten felhőben leszáll, vagy amikor ezeröttszáz évvel később, az első pünkösdkor Jézus tanítványai szélzúgást hallanak, akkor azzal Isten azt közli: nem vagyok tőletek mesze, mint ahogy hi-

Szép történet. De talán úgy érezzük, hogy távoli tőlünk, hogy ilyesmi velünk nem történhet meg. Viszont az előző verseket elolvasva kiderül, hogy ez a szép történet kudarcra kezdődik: Mózes feladja a küzdelmet, túl nagy teher neki, hogy egyedül vezesse a népet. Az egyetlen megbízott kidől. Azt hiszem, ez az előzmény viszont már nagyon ismerős. Sokszor közeli hozzánk az az erőtlenség, amikor nem segít már emberi rátermettség vagy találékonyság.

Ezután viszont fordulat következik. Isten tesz valamit. Nem programot módosít, hanem a régi program megvalósításához új embereket is mozgósít. Nem

szítek. Amikor a Szentlelket adja, akkor nem egyszerűen erőt, lelkesedést kapunk. Hanem ő maga, Isten jön közénk. Nemcsak ígér, nemcsak üzen, hanem eljön. Isten az ő Lelkét adja népének. Ma is, újra meg újra. Mindazoknak, akiket magának elhívott és kiválasztott. Jelenlétét ajándékozza, szoros kapcsolatot, közösséget teremt övével. Hiszem, hogy ez történik velünk is, mindazokkal, akik Őrá figyelnek, akik őt keresik. 2026 pünkösdjén is társakat, közösséget kapunk, küldetést kapunk, és a Szentlélek ajándékában magának Istennek a jelenlétét kapjuk.

Dr. Tóth Károly

Lélek-zet

Áhítat a németek kitelepítésének emléknapján

„[Isten] az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette.” (ApCsel 17,26a)

Valamiért újra és újra előtör belőlünk a másik emberrel szembeni bizalmatlanság, gyűlölet, és ártó tettekhez vezet. Ez történt nyolcvan évvel ezelőtt, amikor Magyarország megtagadta és ellökte magától polgá-

rainak egy csoportját. Ott munkált ebben a káini indulat: „Őrzője vagyok én a testvéremnek?” Isten ígéje szembeszáll ezzel az elkülönüléssel, és rámutat arra, hogy mindannyian összetartozunk, és felelősek vagyunk egymásért.

A felolvasott igevers Pál apostolnak az Athénban elmondott beszédéből való. Az athéniak nemcsak büszkék voltak városukra, hanem hajlamosak voltak arra is, hogy a többieket lenézzék. Ezzel szemben beszélt Pál apostol minden ember közös eredetéről. Arról, hogy Isten teremtő szándéka és szeretete áll mindannyiunk létének háttérében. És ez azt jelenti, hogy anyanyelvi, nemzetiségi, felekezeti hovatartozásra, pártállásra való tekintet nélkül összetartozunk.

Húsvét és pünkösd ünnepe között vagyunk, akárcsak eleink 1946 áprilisában. Visszatekinthetünk arra, hogy a bezárkózó, elzárkózó tanítványok között megállt középen a feltámadott Jézus, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Ezzel a békesség követévé tette őket. És előttünk áll pünkösd ünnepe, amikor majd arra emlékezünk, hogy a Szentlélek kiáradása áttörte az anyanyelvi különbségeket, és egy közösségé tett különböző helyről származó embereket.

Hiszem, hogy Isten arra hív minket, hogy emlékezzünk, milyen tragikus következményei lehetnek az elkülönülésnek, a megosztottságnak, a megbélyegzésnek, az ellenségképeknek. Azt akarja, hogy meglássuk egymásban Isten teremtményét, azt, hogy mindannyian Istenhez, és így egymáshoz tartozunk. Arra hív, hogy a feltámadott Jézus békességének továbbvivői legyünk. Ámen.

Dr. Tóth Károly

(Elhangzott 2026. április 26-án, német nyelven.)

Az igazi vigasztaló

„Árváknak atyja, özvegyek védője az Isten szent hajlékában. Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre...” (Zsolt 68,6-7) „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene.” (2Kor 1,3)

„Nincs idő a fájdalomra!” – hirdeti egy reklám. Ennek ellenére azt tapasztaljuk, hogy igenis elérnek minket a bajok, a szenvedés, és nincs az a villámmegoldás, amely el tudná űzni őket. Hiány van vigasztalókban. Sokat jelent a közösség. Ha van, aki meghallgat, ha megértést kaphatok valakitől. Erőt ad a sorstársakhoz való kapcsolódás, ha tudom, hogy nemcsak én küzdök valamivel. De mindez sokszor kevésnek bizonyul. Na-

gyobb vigasztalásra van szükség.

A Biblia úgy mutatja be Istent, hogy nála van az igazi, teljes vigasztalás. Ez alapvető tulajdonsága. Luther Márton így ír: „Az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene, ez a mi mennyei Atyánk névjegye. Az embernek így kell őt szívébe vésnie: aki egy haragvó Istent fest a falra, az nem tud semmit Krisztus országáról, és nem tartozik ebbe az országba. Mert az

semmiképpen sem rímél, hogy én keresztény vagyok, és ugyanakkor nem tudom, mi van Isten névjegyére írva.” Istent kell ismernem ahhoz, hogy megvizsgált ember lehessek.

Isten nem úgy vizsgált, hogy csupán elfeledtetni a fájdalmat, nem hangulati vagy kommunikációs megoldást kínál. Ő a baj okát oldja meg szabadításával. Ő nem a nép ópiuma, hanem a gyógyítója. Igazi vizsgálatást a tőle kapott bűnbocsánat ad, amely alapvetően

változtatja meg sorsunkat.

Imádkozzunk! Uram! Add, hogy ismerjem az igazi nevedet: árváknak atyja, özvegyek védője, irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene. Segíts, hogy felismerjem minden jó szót szóló embertársamban irgalmad közvetítőjét. Tégy engem is békességed követévé! Add, hogy felfedezzem benned minden vigasztalás forrását, és meríthessek belőle magam és mások számára egyaránt. Ámen.

Dr. Tóth Károly

„Elárasztod fejemet olajjal...”

Az Úr Jézus azt mondja magáról: „Én vagyok a jó pásztor.” Ha keressük a Biblia igéi között azokat a részeket, ahol pásztorról olvashatunk, rádöbbenhetünk, hogy ez az egyetlen rövid mondat milyen mélységeket rejt. Negyedik csoportjaimmal együtt kezdtük el ezt a kutakodást a 23. zsoltár segítségével. Mondatról mondatra haladtunk: először mindig azt igyekeztük megérteni, hogy a való életben, a nyáj életében mit jelentenek a leírások, majd azt, hogy lelki értelemben mi mit kapunk.

Néhány évvel ezelőtt elém került egy pásztorember részletes írása a hivatásáról. Meglepődtem, amikor azt olvastam, hogy a bárányok életképtelenek és állandó életveszélyben vannak a gazdájuk nélkül.

A Zsoltár hat verse közül itt, most csak ezt szeretnénk kicsit részletesebben kifejtetni:

„...megkened (elárasztod) fejemet olajjal...”

A bárányok nyugalomát, biztonságérzetét sok dolog megzavarhatja: ha megijednek valamitől, ha egymás között furakodnak, tolakodnak, ha különböző élősök, legyek bosszantják őket, vagy ha éppen nincsenek jóllakva. Ezekről a zavaró tényezőktől pedig csak egyedül a pásztor tudja megszabadítani őket.

Az úgynevezett „orrlégy” az örületbe tudja kergetni a jószágot, gyötri a juhokat. A parányi legyek ál-

landóan ott nyüzsögnek a bárány feje körül, és megpróbálnak befészkelődni az orrocskájukba. Ha ez megtörténik, komoly gyulladást okoznak. Hogy ettől megszabaduljon, szüntelenül csapkodja a fejét, dörögli a földhöz, fához. Toporzékolnak, rohangálnak, hogy kikerüljék a legyeket. De akárhogy is próbálkoznak, nem sikerül nekik megóvniuk magukat. Az egyetlen hatásos védekezés a pászortól érkezik: ellenszer készítése és alkalmazása. Ez egy házi készítmény, olajat és más gyógyhatású és elrettentő hatású anyagokat kever össze, majd bekeni vele a juhok orrát és fejét. Így egy csapásra megszűnik a nyugtalanságuk.

Miért van szükségünk nekünk is arra, hogy Jézus megkenje, eláraszsa a fejünket olajjal? A mi nyu-

galmunkat is tönkre tudják tenni apró, jelentéktelen bosszúságok. Sokszor előfordul, hogy egy csekélység is úgy felbosszant, hogy legszívesebben falba vernénk a fejünket vagy panaszáradat tör fel belőlünk, vagy kirobbanunk mások felé. Szükségünk van a „kenetre”, amely megakadályozza mindezt az életünkben. S ki ez az olaj, ez a kenet? A Szentlélek. A Szentlélek cselekszi meg, hogy a sérelmekre, a bántásokra szelíd nyugalommal felelünk. Márpedig sérelmek, bántások, bosszantások, gúnyolódások bőven érnek minket – s ezek ingerlékenységet, idegességet, egymásnak feszülést, békétlenséget eredményezhetnek. De ha a Szentlélek eláraszt bennünket, nyugodtak, béketűrők, szelí-

dek tudunk maradni.

Ahogy a pásztor nemcsak egyszer keni be a bárányai fejét, hanem újra és újra, nekünk is ismételni, kérni kell a friss, folyamatos kenetet. Hogyan történik ez? Istennel töltött időben, Isten előtt való elcsendesedésben, igeolvasással, imádsággal, énekléssel nap mint nap. Nagy ajándék, hogy a gyerekekkel megismertethetjük a történeteket, a csodákat, Jézus ígéreteit, tanulhatunk énekeket, megmutathatjuk nekik a személyes imádság örömét. Reménységünk, hogy mindez az ő életük mindennapjaiba is beleivódik.

Őri Katalin

Augusztus hónap igéje

Jézus Krisztus mondja: „Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (Jn 10,10b)

A kereszténységre sokan úgy tekintenek, mint aminek a lényege a lemondás, a szabályok közé szorított-ság. Ez viszont félreértés. Isten célja sohasem az, hogy elvegyen, megrövidítsen, hanem mindig ajándékozni, gazdagítani, éltetni akar. Ő elsősorban nem a korlátozásnak, hanem az erőnek és az áldásnak a forrása. Jézus Krisztuson keresztül tette ezt a leginkább nyilvánvalóvá, hiszen benne Isten nem úgy jött a földre, mint aki rabságba hajtani, tudatlanná tenni, kirabolni akar. Az evangéliumi történeteket olvasva kirajzolódik előttünk, hogy ő gyógyít, tanít, életet ad, gazdagít, közösségbe von. Velünk is ez a terve. És ez nemcsak kegyes óhaj a részéről, hanem a hatalma is megvan hozzá, hogy ezt megtegye. Így Isten minden ajándéka is végső soron az életet és a boldogságot szolgálja. Én is tapasztalom, hogy megtartó ereje van az ajándékozó Istennel való kapcsolatnak, az imádságnak, a gyüleke-

zeti közösségnek, istentiszteletnek, bibliaolvasásnak.

Igénk a bőség kifejezést használja. Ez azt jelenti, hogy valaki többet birtokol, mint ami elég. Ilyen bőséggel méri nekünk Jézus az életet. Azt akarja, hogy semmiben se szenvedjünk hiányt. Ott hallhatjuk emögött a békesség ószövetségi fogalmát, amiben nemcsak a háborítatlanság, hanem az üdvösség, áldás, szerencse és rendezett viszonyok is ott vannak. Fontos, hogy mindezt nem statisztikai átlagként érti, amikor egyeseknek alig jut valami, másoknak túlságosan sok, és így megfelelő lenne az összkép. Nem. Ő személyesen, mindenkire kiterjedő figyelemmel, jó pásztor-ként gondoskodik rólunk.

Ezt a bőséges életet nem valami módszerhez köti, hanem a saját személyéhez. Nem elég tőle elfogadni valamit, ő maga az ajándék, benne van az igazi élet.

Dr. Tóth Károly

Fogadó a Kösziklához

Előadták 2026. május 14-én a soproni konfirmandusok

1. szín: A szereplők riportszerű bemutatása

1. Riporter: – Mint oknyomozó riporterek utánajártunk, hogy miként is történt az az eset a Jerikóba vezető úton. Ugye mindenki hallott arról a tragédiáról, ami ott történt. A bajba jutott ember feleségét otthonában kerestük fel, hogy az esetről érdeklődjünk:

2. Riporter: – Asszonyom, hadd kérdezzem meg először önt, mint az utazó feleségét, akit közelről érintett ez az eset, hogy érezte magát, amikor meghallotta a hírt?

Utazóné: Figyeltem a gyerekekre, s épp a szokásos lencsefőzeléket főztem, amikor belépett egy szolgáló-

lólány, hogy a férjemmel súlyos dolgok történtek az úton; súlyos sérülésekkel fekszik náluk a fogadóban!

1. Riporter: – Mondja, miért indult útnak ezen a veszélyes úton a férje?

Utazóné – Posztókereskedő a drágám, nehéz anyagi helyzetben vagyunk, s arra számított, hogy jó pénzt kap az árunkért egy másik városban.

2. Riporter: – Hogyan engedte el?

Utazóné – Nehéz szívvel! Azt gondoltam, nem biztos, hogy megéri ez a nagy kockázat, amit az út jelent.

1. Riporter: – Aggódott érte?

Utazóné – Igen, borzalmasan aggódtam...

2. Riporter: – Mit tesz máskor, amikor a férje úton van?
Utazóné – Figyelek a gyerekekre, gondoskodom róluk, és többet imádkozom!

1. Riporter: – Miért fontos önnek az imádság?

Utazóné – Beszélgetek Istennel, építem a személyes kapcsolatot, számítok a segítségére!

2. Riporter: – Most magát az áldozatot kérdezzük, kedves uram, ön mit élt át?

Utazó: – Traumát, óriási traumát.

1. Riporter: – Bővebben?

Utazó – A feleségem előre megmondta, hogy ne menjek, de én nem vagyok papucs!

2. Riporter: – Miért indult útnak? Mire készült? Mire számított?

Utazó: – A portékámat szerettem volna eladni. Nem gondoltam nagyon nagy profitra, de nem vagyunk nagyon jómódúak, a bevételt a családra költöttem volna.

1. Riporter: – Magát agyba-főbe verték, és többen elmentek maga mellett segítség nélkül. Mit érzett, amikor elmentek maga mellett?

Utazó: – Csalódottságot. Csalódtam az emberekben. Azt gondoltam, hogy az emberek jók egymáshoz.

2. Riporter: – Egy pap is elment maga mellett...

Utazó: – Általában a papokkal nincs bajom, csak erre a papra haragszom, aki elment mellettem, miközben fuldokoltam, fetrengtem a véreemben.

1. Riporter: – Mit szólt ahhoz, hogy egy samaritánus, egy ellenség segített Önnek?

Utazó: – Megláttam, hogy nem fontos, honnan származik az ember! Az a fontos, hogy a lelke milyen. Amíg a lelke tiszta és segítőkész, addig a származása nem számít nekem.

2. Riporter: – Megváltozott a véleménye a samaritánusokról?

Utazó: – Megváltozott a véleményem a világról, mert etnikumtól függetlenül bárki lehet bunkó vagy segítőkész.

1. Riporter: – Köszönjük a szavait.

3. Riporter: – Riportsorozatunk útján eljutottunk a fogadóba, ahol a fogadóssal és a feleségével is találkozhatunk. Mióta működtetik a fogadót?

Fogadóné: – Már 22 éves korom óta, amikor a férjemmel, Benjáminnal együtt megvettük ezt a telket. Tudjuk, hogy itt veszélyes az út, és ezért emlegetjük úgy, hogy az irgalom és remény fogadója.

Fogadós: – Így van ez, kedvesem!

4. Riporter: – Térnek be bajba jutottak?

Fogadóné – Mindenféle ember jön be hozzánk és mi nem zárjuk be az ajtónkat senki előtt. Jönnek kereskedők, papok, léviták, még az aljanép is megfordul itt, samaritánusok és rablók egyaránt. És természetesen több bajba jutott ember jön be hozzánk. Képzett vagyok a bajba jutottak ellátásában. Sok a sérült, az el-

tikkadt, megvert utazó. De mi itt szívesen segítünk nekik.

Fogadós: – Így van ez...

3. Riporter: – Ha maguknak ebből haszna van, akkor miért „irgalom” a megnevezés?

Fogadóné – Már gyermekkoromban megtanultam a Tórából, hogy az Isten irgalmas, és szeretném a szeretetét itt képviselni.

4. Riporter: – Bocsásson meg, egy olyan szót használt, amit én nem értek! Tóra, az mi?

Fogadóné – Hát, Isten törvényeit, rendelkezéseit foglalja magába Mózes 5 könyve, azt nevezzük mi Tórának! Isten arra tanít, hogy legyünk irgalmasak.

Fogadós: – Így van ez kedvesem!

3. Riporter: – Úgy tudom, hogy a samaritánus több pénzt hagyott itt maguknál! Nem kellemetlen ez maguknak?

Fogadóné – Már miért volna kellemetlen? Én is csak emberből vagyok, pénzből élek. Az én szeretetem megfizethetetlen, még több pénzt is kaphattam volna.

Fogadós: – Így van ez, kedvesem!

4. Riporter: – Látom, van a fogadóban személyzet is! Milyen a viszony a szolgálókkal?

Fogadóné: – Kedves vagyok és befogadtam őket, mert nem akartam, hogy rossz útra térjenek ezek a szegény párák. Jobb, ha nálunk tanulják meg az irgalmasságot és szolgálatot.

3. Riporter: – Miért vállalt itt munkát a fogadóban?

1. Szolgáló: – A szüleimet épp ezen az úton kirabolták, sőt meg is ölték; nincstelen vagyok és árva. Amikor ide megérkeztem, nem tudtam, mit tegyek, megkérdeztem a fogadós feleségét, s ő befogadott.

4. Riporter: – Mit dolgozik itt?

1. Szolgáló: – Szolgálók a vendégeknek, felszolgálom az ételüket, italukat; letörlöm az asztalokat, takarítok, mosogatok.

3. Riporter: – Mit érzett, amikor a sebesültet behozták ide?

1. Szolgáló: – Eszembe jutott, hogy a szüleimet is ezen az úton ölték meg. És nagyon sírtam! Aztán azt gondoltam, hogy igen, szeretném megtenni érte azt, amit lehet. Ha meg lehet menteni az életét, akkor miért ne tegyünk meg mindent érte?

4. Riporter: – Milyen érzésekkel gondol a rablókra?

1. Szolgáló: – Félek tőlük, dühös vagyok rájuk. Ha belépnek a fogadóba, akkor legszívesebben elbújnák, de a gazdám azt mondja, ők is bevételt jelentenek, ha itt esznek-isznak...

3. Riporter: – Riportsorozatunk során Jeruzsálembe értünk, s itt sikerült találkozoznunk azokkal, akik az úton jártak akkor. Érdekes fejleményeket tudtunk meg. Első utunk a templomhoz vezetett. Sálom, bé-

kesség!

Pap: – Sálom, békesség! Mivel szolgálhatok?

3. Riporter: – Értesüléseim szerint ön, mint a jeruzsálemi templom papja sokszor jár a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton.

Pap: – Igen, szolgatársaimmal, a lévitákkal, akik a templomi zenét szolgáltatják, csak itt tudunk a lakóhelyünkről a templomhoz jutni. Hát mit mondjak...

Lévita: – ...elég siralmas, hogy épp ezen a veszélyes úton kell mindig a szent szolgálatba járni.

Pap: – Igen, mi Isten szolgálatában állunk, és ezért meg kell őriznünk a tisztaságunkat. S útközben elmélyülten készülünk a szolgálatra.

4. Riporter: – Akkor is erre jártak, amikor az a tragédia történt?

Pap: – Igen, hallottam róla, de mint mondtam, én Isten szolgálatában állok.

Lévita: – Nem tudom, hogy más hogy van vele, de nekem előbbre való a kötelesség, mint holmi bajba jutotakon való segítség. Elég nekem a magam baja.

Pap: – A Törvény azt írja elő, hogy a vértől tisztátalanok leszünk, s akkor nem mehetünk be a templomba.

Lévita: – Én bizony később indultam el otthonról, és nagyon sietnem kellett, ezért sem együtt mentünk a pappal.

3. Riporter: – Egyszóval, nem segítettek!

Pap: – Mérlegelnem kellett, mi a fontosabb, a tisztaságom, vagy az a vérbe fagyott szerencsétlen.

Lévita: – Nem hinném, hogy ez a mi kötelességünk lenne, mi a feladatunkat a templomban teljesítjük.

5. Riporter: – Ezek után a városkapuban az éppen szabadlábra helyezett rablóbanda tagjaival futottam össze. Most kerültek ki a fogdából, mesélnének valamit magukról?

1. Rabló: Mit?

4. Riporter: – Például hogy jutottak erre a sorsra?

2. Rabló: – Hát elkaptak! Lebuktunk...

3. Rabló: – Most, életünkben először.

1. Rabló: – Ja.

4. Rabló: – Pedig mi nem is rablók vagyunk, ahogy a hírekben olvashatta...

5. Rabló: – ...minket az élet tett földönfutóvá, bujdosóvá...

1. Rabló – Ja.

5. Riporter: – Ezért fosztottak ki embereket?

2. Rabló: – Szükségünk volt a pénzre.

3. Rabló: – Jobb életet akartunk magunknak, a családknak...

1. Rabló: – Ja.

4. Riporter: – Ki kényszerítette erre magukat?

4. Rabló – A főnök.

5. Riporter: – Hallott már a 10 parancsolatról?

1. Rabló: – Ja.

5. Riporter: – Akkor azt is tudja, hogy van két olyan parancs is, hogy ne lopj és ne ölj.

1. Rabló: – Ja.

4. Riporter: – Akkor miért tették azt, amit tettek?

5. Rabló: – Nem tudom.

3. Rabló: – Az ember alaptermészete az, hogy vétkes. Sokszor teszünk olyat, amiről tudjuk, hogy nem helyénvaló. Meg néha jól is esik rossznak lenni...

5. Riporter: – Hát, érdekes volt ez a találkozás. Végül bemutatjuk azt a riportot, amelyet a samáriaival készítettünk, találkoztunk vele, amikor a szamarával Jerikóba ért.

Sálom! Ön Samáriából való. Miért jár ezen az úton?

Samáriai: Ritkán járok erre, mert minket sokan utálnak. De aznap reggel egy furcsa érzés azt mondatta velem, hogy most ezen a veszélyes úton kell menned, s elindultam a szamarammal...

Szamár: – Igen, velem....

4. Riporter: – Jól hallottam? Te tudsz beszélni?

Szamár - Iiiááááá, lebuktam!

4. Riporter: – Riportalanyunk a szürkének tűnő, de egyáltalán nem szürke alak. Nem gondoltam volna, hogy egy szamár fog az esetről beszélni. Elmondanád egy répáért, hogy mit tapasztaltál?

Szamár: – Két répáért elárulom! Én vettem észre először a sebesültet; láttam is, a vér szagát is éreztem. Amikor megláttam a félholt testét, nagyon bosszankodtam, mert a friss, zamatos fűvön feküdt. Én ott legelni akartam, nem örültem ennek. Úgy voltam vele, hogy ez felháborító és hallatlan. Gyorsan továbbmentem volna, de a gazdám megállított, azt mondta, hogy vigyük el.

5. Riporter: – Nem volt nehéz?

Szamár: – Eleve nagyon fel voltam pakolva, fáradt is voltam – ezért akartam enni, és ezért háborodtam fel a véres fű miatt.

5. Riporter: – Miért segít a gazdának?

Szamár: – Ő ad enni, Isten gondoskodását rajta keresztül tapasztalom meg.

5. Riporter: – No de most forduljunk egy komolyabb riportalany felé...

Szamár: – Iáááá, kikérem magamnak! A Bibliában nagyon sok szamár szerepel, és a legtöbbnek komoly feladat jutott. Én is komoly szereplő vagyok!

Samáriai: – Tudod te, hogy nagy becsben tartalak, de most engem kérdeztek...

5. Riporter: – Miért cselekedett így?

Samáriai: – Egyszer egy tanító ment keresztül Samárián, és azt hallottam, amikor a tanítványait így tanította: Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt tegyétek másokkal! Ilyet én még nem hallottam korábban. Ez valami hatalmas erővel hatott rám, el is határoztam, hogy ez lesz életem arany szabálya.

2. szín: A történet

2. Szolgáló: Ekkor felállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

3. Szolgáló: Ő pedig ezt mondta neki: Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?

4. Szolgáló: Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődől és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”

5. Szolgáló: Jézus ezt mondta neki: Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.

6. Szolgáló: Ő viszont igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: De ki a felebarátom?

7. Szolgáló: Válaszul Jézus ezt mondta neki: Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek.

8. Szolgáló: Történetesen egy pap ment azon az úton lefelé, de amikor meglátta, elkerülte.

9. Szolgáló: Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, de amikor meglátta, ő is elkerülte.

10. Szolgáló: Egy arra utazó samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta, odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat.

11. Szolgáló: Azután feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és gondját viselte.

12. Szolgáló: Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnek, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom

neked.

Az utazó lánya: Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?

2. Rabló: – Talán én?

4. Rabló: – Vagy netán én?

5. Rabló: – Vagy éppen én?

Pap: – Én lehetnék talán?

Lévita: – Vagy én, aki elkerültem?

Fogadós: – Biztos én.

Fogadósné: Vagy éppen én?

1. Szolgáló: – Én is lehetnék...

Utazóné: – Én a felesége vagyok, nem a felebarátja!

Szamár: – Lehetne egy szamár az ember felebarátja?

Utazó: – Mit gondolsz, ki lehetett az én felebarátom?

Samáriai: Szóval a felebarátunk az, akivel összehoz az élet. Isten úgy teremtette az embereket, hogy azok a szeretet cselekedeteivel tegyék teljessé egymás életét.

3. szín: Újra együtt a fogadóban

Samáriai: – Visszatértem a fogadóba, ahogy megígértem. Úgy érzem, hogy ez a hely a béke szigete a nyugtalan világunkban...

3. Szolgáló: – Szívmelengető, mikor ilyen jóindulatú emberrel találkozhat valaki. Csodálkozom is, hogy sa-

máriai létedre ilyen emberséges voltál.

7. Szolgáló: – Az biztos, hogy párját ritkítja az ilyen ember.

5. Szolgáló: – Úgy látszik, van még foganatja az Írásnak!

Samáriai: – Érdekes, eddig leköptek és bántalmaztak, most pedig egészen más lett a hozzám való viszonyuk... (Kimegy.)

JELENETVÁLTÁS

Utazó: – Elnézést, hol találom azt az embert, aki idehozott engem?

7. Szolgáló: – Az imént ment ki. De valahol itt van a közelben!

Fogadós: – Itt van valahol a közelben!

Utazó: – Meg tudja mondani, ki volt ő?

2. Rabló: – Azt hittem, ismeri, folyton a felebarátjának nevezte magát.

Utazó: – Maga olyan ismerősnek tűnik, nem találkoztunk már valahol?

1. Rabló: – Ja, maga volt...

3. Rabló: – Hallgass, mert baj lesz belőle, ha sokat jártatod a szádat.

2. Rabló: – Szóval ismeri azt az embert...

Utazó: – Nem, nem ismerem, soha nem láttam még. Sajnálom, hogy nem köszönhettem meg neki személyesen azt, amit értem tett.

7. Szolgáló: – Ne féljen, lesz még módja rá, hogy megköszönje neki, vissza fog jönni, megígérte.

(Egy kis szünet után!) Nem érez valami különöset? Itt van maga, itt frissül fel a fogadóban a pap és a lévita is, és ezek a haramiák is...

11. Szolgáló: – Csoda, hogy nincs leszámolás, nincs harag, csak béke, béke, béke... Amióta visszajött a samaritanus, valami különös szeretet lengi be a fogadónkat.

JELENETVÁLTÁS

1. Rabló: – Szóval, ha nem ismerik egymást, miért mondta magáról, hogy a felebarátja? Mit jelent az?

Pap: – Tudod, fiam, amikor összefoglaljuk a Tízparancsolatot, akkor ezt mondjuk: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, ez az első és nagy parancsolat.

5. Szolgáló: – A második pedig hasonlít ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

10. Szolgáló: – A Tízparancsolat összefoglalása? Kinek a parancsolatai ezek, talán valami házirend ez?

3. Szolgáló: – Isten adta az ő népének, hogy megismerjük az akaratát.

11. Szolgáló: – Két kőtáblán adta át Mózesnek a tíz ígét.

5. Szolgáló: – Az elsők az Istenre vonatkozó törvények

vannak feljegyezve. Ne legyen más Istened! Ne vedd hiába Istened nevét! Szenteld meg az ünnepnapot!

3. Szolgáló: – A második kőtáblán pedig az embertársainkra vonatkozó törvények olvashatóak:

Az utazó fia: – Tiszteld atyádat és anyádat! Ne ölj! Ne paráználkoddj! Ne lopj! Ne tégy felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot! Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánd felebarátod házastársát, vagy bármiféle tulajdonát.

3. Szolgáló: – Tudja, olyan ez, mint egy tükör, amiben megláthatjuk a bűneinket.

3. Rabló: – Ez nagyon érdekes! Jöjjön, üljön le velünk itt erre a félreeső helyre.

1. Rabló: – Tudja, most, amikor elmondták ezeket a parancsolatokat, magamra ismertem bennük. Mit tehetek most, ha vádol a lelkiismeretem?

2. Rabló: – Úgy érzem, hogy Isten akarata ellen cselekedtem, de kicsi vagyok én ahhoz, hogy ezt jóvá tegyem, teljesen tehetetlennek érzem magamat.

3. Szolgáló: – Ha vádolja a lelkiismerete, az jó jel. Az azt jelenti, hogy felismerte bűnét, amivel fájdalmat okozott nekünk.

3. Rabló: – Igen, most, ahogy a Tízparancsolattal szembesültem, kettő rögtön szíven is talált, de a többi sem volt sokkal jobb.

7. Szolgáló: – Meg akarja vallani gáztetteit, akar gyónni?

Fogadós: – Tényleg meg akarja vallani a gáztetteit?

1. Rabló: – Ha tudnám, mi az a gyónás, akkor elképzelhető...

7. Szolgáló: – A gyónásban feltárja szívét Isten előtt, és megvallja bűneit, imádkozunk, és az Isten nevében feloldozzuk a bűnei kötelékéből.

2. Rabló: – Azt hiszem, ez jó lenne, mert egyre rosszabbul érzem magamat. Tudja, az a „Ne kívánd!” és a „Ne ölj!” a gyengém. Sokakat kiraboltam már ezen az úton.

3. Rabló: – Én is. Egyszerűen megvertem őket, elvet-

tem tőlük, amijük volt, és csak úgy otthagytam őket az út szélén. Remélem, egyikük sem halt meg, mert nagyon csúnyán elbántam velük. Nagyon remélem...

JELENETVÁLTÁS

5. Szolgáló: – Maga mit olvas?

2. Szolgáló: – A Bibliát olvasom, a Samáriai hagyta itt, az éjjeli szekrényen találtam.

3. Szolgáló: – Ismeri ezt a könyvet?

2. Szolgáló: – Nem igazán, csak annyit tudok róla, hogy Isten szava.

11. Szolgáló: – Így van, a Szentíráson keresztül Isten szól hozzánk.

8. Szolgáló: – Itt az Ószövetség, meg az Újszövetség, az egyikben 39 könyv van, a másikban meg 27. Rengeteg ez.

Fogadós: – Bizony rengeteg!

8. Szolgáló: – Neked, mert keveset forgatod!

5. Szolgáló: – Igen, a Biblia szó jelentése: könyvek, 66 könyvből áll. Az Ószövetség eredeti nyelve héber és arámi volt, az Újszövetségé pedig a görög.

3. Szolgáló: – De ma már, hála Istennek, a világ legtöbb nyelvére le lett fordítva a Biblia.

Az utazó fia: – A Szentírás Isten ígését tartalmazza, ahogyan azt a próféták és apostolok hirdették.

11. Szolgáló: – Akkor nem is Isten írta?

3. Szolgáló: – Istentől ihletett, rajta keresztül Isten szólít meg minket, mert szeret bennünket.

6. Szolgáló: – Ezért tartalmazza a törvényt és az evangéliumot. A törvény megmutatja nekünk Isten akaratát, és feltárja előttünk bűneinket.

1. Rabló: – Ja, ezt az előbb is tapasztaltam...

8. Szolgáló: – A törvény rövid foglalata a Tízparancso-

lat, ahogy az előbb is hallottuk.

Fogadós: – Bizony, a Tízparancsolat.

Utazó: – És mi az az evangélium? Arról még sohasem hallottam.

Az utazó fia: – Jaj, hát nem hallottál róla, de tapasztaltad! Valaki megmentett!

4. Szolgáló: – Evangélium! Ez egy görög szó, azt jelenti: jó hír.

11. Szolgáló: – Az evangélium arról szól, hogy Isten mennyire szeret minket. Ennek összefoglalását János evangéliumában olvashatjuk: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta.”

8. Szolgáló: – Ezt betéve tudjuk: „...hogyan aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Fogadós: – ...örök élete legyen...

Utazó: – Valahogy az én jótévőm is ilyen volt, olyan tiszta és önfeláldozó, semmit sem sajnált tőlem.

JELENETVÁLTÁS

8. Szolgáló: – Maga hisz Istenben?

Utazó: – Őszintén szólva eddig nem hittem, de amit most a napokban átéltem, azután már másként gondolok Istenre. Meg amit olvastam és hallottam róla, az is formálja a gondolataimat.

Az utazó fia: – A történetek után én is kezdem megérteni azt, hogy én is Istené vagyok, hiszen ő teremtett engem, minden teremtményével együtt. Kezdem megérteni, hogy valóban fontos és értékes vagyok a számára.

12. Szolgáló: – Kezdek hinni Jézusban, elkezdtem bízni benne, valahogy késztetést érzek arra, hogy kövessem őt. De nem tudom, honnan jött hirtelen ez a hit.

Pap: – Tudod, fiam, a hit hallásból van, és a Szentlélek teremti bennünk.

JELENETVÁLTÁS

2. Rabló: – Ezt valahogy éreztem; olyan különleges ennek a fogadónak a hangulata, mintha nem véletlenül találkoztunk volna itt össze. Mintha Isten gyűjtött volna bennünket ide.

9. Szolgáló: – Az könnyen lehet, hiszen ezt a helyet úgy hívják, hogy Fogadó a kősziklához. Isten adott megbízást ennek a helynek a megalapítására, és Jézus, Isten Fia jelenlétével igazán megszentelte ezt a helyet.

Fogadós: – Isten megszentelte ezt a helyet!

Utazó: – Most ugye viccel? Csak nem azt akarja elhittetni, hogy maga ismeri Isten fiát?

9. Szolgáló: – Én jól ismerem, sőt maga is találkozott vele, csak úgy tűnik, nem ismerte fel őt.

3. Rabló: – Te, ez találkozott Isten fiával!

2. Rabló: – Az lehetetlen!

3. Rabló: – Miért lenne lehetetlen? Mit gondolsz, mitől lett itt minden más?

1. Rabló: – JA! Tényleg, minket sem utál itt senki!
 2. Rabló: – Az hagyján, de bennem például már nincs is az a vágy, hogy kimenjek újra rabolni.

3. Rabló: – Mintha itt letehettem volna eddigi életemet, a régi elmúlt.

Pap: – Olyan érzésem van, hogy bennem is változott valami! Eddig közönyösen végeztem a dolgomat, és csak magamra gondoltam.

Lévita: – Én is a magam dicsőségét kerestem, és nem törődtem semmi mással.

Utazó: – Én mikor találkozhattam volna veled?

Lévita: – Az úton, ugyanis az irgalmas jótevő maga Jézus volt.

9. Szolgáló: – Az ő jóságát és szeretetét tapasztalhatta meg ebben az irgalmas cselekedetben. S az Ő jóságáról és emberszeretéről tanúskodunk ezen a helyen.

2. Szolgáló: – Igen, mi itt az Ő jóságáról és irgalmasságáról tanúskodunk.

Szamár: (bebőg) – Iáááá. Látom már, hogy a gazdám nem jött hiába, Iááá, megérintette az emberek szívét!

2. Szolgáló: – Ez nagyon különleges és elgondolkoztató.

Utazóné: – Remélem, tényleg találkozom még veled én is. Szeretném megköszönni neki, amit értem tett, de most sajnos nem tudjuk megvárni, mert a férjem már egy kicsit erőre kapott, haza kell térnünk.

12. Szolgáló: – Ne menjen még!

9. Szolgáló: – Bizony ne! Itt van még az a két dénár, amit itt hagyott a samaritánus, hogy így is gondoskodik magáról. Egy dénárt, hogy megfürödjön, és egy dénárt, hogy vacsorázzon.

Fogadós: – Fürödjön, vacsorázzon!

2. Szolgáló: – Végül is miért ne maradnánk, már úgyis esteledik, a nap is lehangyolott már.

Az utazó lánya: – Itt maradunk.

JELENETVÁLTÁS

Szamár: – Iááá... ez jó, ott maradni, ahol Jézus jelen van! Az a legjobb minden embernek!

4. Rabló: – Csodálatos ez a hely, én itt békeességet és megbocsátást találtam.

5. Rabló: – Én eddig a bűn sötétségében éltem, elfordultam Istentől, nem cselekedtem akaratát, és nem bíztam benne.

4. Rabló: – Ma, amikor Isten törvénye feltárta előttem bűneim mélységét, teljesen összetörtem, mert megláttam, hogy milyen elveszett és tehetetlen vagyok. Nem tudok mit tenni a bűneim ellen.

4. Szolgáló: – Nemcsak a törvény szigorú szava szólt hozzám, hanem ezen a helyen az evangélium örömmüzenetével is megszólított Isten.

6. Szolgáló: – Hallottam a jó hírt, hogy Isten mindenkit szeret!

Utazó: – S hogy Isten elhatározta, hogy segítségemre siet, és Jézus Krisztus által elkészítette nekem a megváltást. Így adott nekem örök életet és üdvösséget.

Az utazó lánya: – Ezt a jó hírt én is meghallottam ma, és rám is nagy hatással volt. Jézus úgy váltott meg minket, hogy valóságos Isten létére emberré lett, és nem önmagának élt, hanem halálra adta magát értünk. Elszenvedte helyettünk bűneink büntetését a keresztfán, és feltámadásával legyőzte a bűn és a halál hatalmát.

5. Rabló: – Olyan jó, hogy ilyen szent emberekkel találkoztunk össze ezen a szent helyen.

6. Szolgáló: – Nehogy azt higgye, hogy mi szentek vagyunk.

4. Szolgáló: – Ez a hely, a fogadó a kősziklán nem azért szent hely, mert mi olyan tiszták vagyunk, hanem azért, mert mi, akik itt összegyűltünk, mind Istené vagyunk, Istenhez tartozunk.

12. Szolgáló: – Ezért szent ez a hely, mert Isten tulajdona vagyunk.

10. Szolgáló: – Miért, mi bűne lehet egy papnak?

Pap: – Én például feladataimra sietve épp a lényegről feledkeztem meg, és őszinte leszek, éppen emellett a bajba jutott ember mellett mentem el az úton anélkül, hogy lehajoltam volna hozzá, hogy segítsék neki. Kérem, bocsásson meg nekem!

10. Szolgáló: – S mi bűne lehet egy templomi szolgának?

Lévita: – Kérem, bocsásson meg nekem is, mert én is épp ugyanígy tettem. Nem hallgattam Isten szavára, és a magam kényelme érdekében úgy tettem, mintha nem is vettem volna észre önt az úton. Bocsásson meg nekem is!

Utazó: – Tudják, mikor az irgalmas samaritánus megtalált, és kimosta sebeimet, bekötöztött és feltett a számára hátára, végig egy imádságot mondott.

Szamár: – Úgy kezdődik az imádság, hogy „Mi Atyánk...” Mindig ezt mondja... Ezt az imádságot már

én is tudom... Bevésődött a szívembe, és olyan jó, hogy Istenhez mint mennyei Atyához én is ilyen bizalommal fordulhatok.

Az utazó lánya: – Az imádság hét kérése közül most az dolgozik bennem, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

Utazó: – Isten bűnbocsátó szeretetét átéltem, és ez arra kötelez engem, hogy én is megbocsássak nektek.

4. Rabló: – Nem tudom, hogy nekem meg tudsz-e bocsátani.

5. Rabló: – És nekem?

2. Rabló: – És nekem?

Utazó: – Miért, talán ti is elmentetek mellettem az úton?

4. Rabló: – Nem, hanem mi voltunk azok, akik kirabol-tunk téged.

5. Rabló: – Kérlek, bocsáss meg nekünk is!

Utazó: – Isten olyan nagy kegyelemmel volt irántam, hogy az még erre is képessé tesz, hogy nektek is megbocsássak.

Utazóné: – De ha a férjem megbocsát, akkor... akkor ha elmentek, többé ne vétkezzetek, ne bántsatok senkit!

9. Szolgáló: – Legyen köztünk mindenkor békeség!

Fogadós: – Legyen köztünk mindenkor békeség!

10. Szolgáló: – Mit szólnátok, ha mindezt megünnepelnénk egy közös vacsorával?

12. Szolgáló: – Én azt javasolnám, hogy aki még nem mosakodott meg, az jöjjön, és előbb részesüljön a megtisztulás fürdőjében.

6. Szolgáló: – Ez a víz, a keresztség fürdője a jele annak, hogy Isten megtisztít bennünket bűneinkből. Jézus parancsára tesszük ezt, és benne Isten gyermekévé fogad bennünket.

4. Szolgáló: – Gyertek!

JELENETVÁLTÁS

4. Rabló: – Tisztítson meg bennünket a keresztség vize, Isten szeretete.

5. Rabló: – Kezdődjön valami egészen új az életünkben!

4. Rabló: – Olyan, mintha meghalt volna bennem a régi ember, és új jött létre...

Szamár: – Jáááá! Nem is tudtam, hogy a víz ilyen nagy dolgokat cselekszik! Vagy nem is a víz, hanem Isten!

12. Szolgáló: – Jöjjetek, íme minden kész, járuljatok az Úr szent asztalához.

(Samáriai bejön fehér ruhában)

6. Szolgáló: – „A mi Urunk, Jézus Krisztus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, kezébe vette a kenyeret, hálát adott, és megtörte, tanítványainak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiértetek adatik.”

Samáriai: – Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

4. Szolgáló: – „Hasonlóképpen, miután vacsorált, kezébe vette a poharat is, hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, e pohár az új szövetség az én véremben, amely tiértetek és sokakért kiöntatik bűnök bocsánatára.”

Samáriai: Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

10. Szolgáló: – Ízleljétek és lássátok, hogy jó az Úr.

2. Szolgáló: – Olyan jó itt lenni. És hogy az igazi samaritánus is itt van velünk.

Az utazó lánya: – Azt ígérte, ha ketten vagy hárman összegyűlünk a nevében, akkor ő jelen van.

Fogadóné: – Most itt vagyunk békeségben, szeretetben, részesültünk az úrvacsora közösségének áldásában.

Fogadós: – Így van ez, kedvesem!

Samáriai: – Nekem adatott minden hatalom, mennyen és földön. És íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Bence Győző ötlete alapján, és a konfirmandusok karakterformáló segítségével írta Bence Imre.

Gyülekezetünk életéből

Konfirmáltak 2026 pünkösdjén

Ábrahám Botond
Baltigh Gergő Benedek
Bánfi Botond
Bereczki Ármin
Bősze Gergely
Budai Laura

Fersch Bertalan
Francsics Dominik
Gimesi Eleonóra Kinga
Hartmann Lilla
Kelemen Gergő
Komornoki Veronika
Kovács Júlia Csenge
Liebhardt Dániel
Magyar Botond
Miklós Lilien
Molnár Luca
Nagyváradai Gréta
Pálla Zalán
Pavlekovics Konrád
Pongrácz Máté
Sánczi Olivér
Schlenk Emília
Schuller Emma Róza
Schuller Karina Lea
Stinner Abigél
Szabó Kristóf
Takács Anna Lili
Tóth Mihály
Török Péter
Vincze Sára
Wagner Levente

Széder-alkalom és húsvét hajnali istentisztelet

Ebben az évben is megtartottuk nagycsütörtök délelőtt a széder-alkalmat, valamint a húsvét hajnali istentiszteletet és az azt követő közös reggelit.

Új gyülekezeti lelkészi félállás

Egyházközségünk elnöksége régóta foglalkozik a gondolattal, hogy növeljük meg a gyülekezeti lelkészi állások számát. Presbitériumunk március 24-ei ülésén azt a határozatot hozta, hogy javasolja a közgyűlésnek, hogy a meglévő két parókus lelkészi állás mellé egy további félállást hozzon létre. Szemerei János püspök úr is támogatja a tervet. A közgyűlés a határozatot május 3-án elfogadta.

Több ok vezetett minket ehhez a döntéshez. Úgy látjuk, hogy a lelkészek túlterheltek, nem jut elég idejük szolgálatuk egyes területeire. A gyülekezetnek lendületre, megújulásra lenne szüksége, amit egyes istentiszteletek csökkenő létszáma egyértelműen mutat. Ebben segítséget jelentene új alkalmak indítása, a meglévő alkalmak kreatívabb, tartalmasabb, szélesebb körű szervezése, valamint több ember megszólítása, személyes elérése. Egy új lelkész bevonásával ebben előrébb tudnánk lépni.

A jelenlegi pénzügyi helyzet szerint megvan a fedezet az új félállás létrehozására és fenntartására. Hála Istennek, köszönet az adakozóknak: az elmúlt öt évben tartalékot tudtunk gyűjteni. Ha a jelenlegi pénzügyi pályán tudunk maradni, az hosszú távon is fenntarthatóvá teszi a két és fél lelkészi állást, ha valamiért romlana a pénzügyi helyzet, akkor pedig ez a

tartalék középtávon elég a finanszírozásához.

Az új lelkész gyülekezeti szolgálata mellett terveink szerint valamelyik soproni evangélikus intézményben szolgálna, vagy hitoktatást végezhetne, vagy esetleg más környékbeli lelkészi feladatot láthatna el. Gyülekezetünkben természetesen részt venne az istentiszteleti szolgálatban, a meglévő hétközi alkalmak vezetésében, a kazuálék ellátásában és a médiamunkában. De emellett reményeink szerint mind neki, mind a többi lelkésznek több ideje jutna új hétközi és évenkénti alkalmak indítására, a meglévő alkalmak fejlesztésére és látogatásra. Elképzelésünk szerint a teljesállású lelkészek bértáblájának 50%-át állapítanánk meg számára, lakásaink közül több is alkalmasnak látszik az új lelkész számára.

A következő hónapok feladata az új lelkész keresése, az állás betöltése, amibe természetesen szintén bevonjuk a gyülekezet egészét. Bízunk benne, hogy közben az üresedésben lévő német lelkészi állást is sikerül betölteni, ezzel kapcsolatban is minden lehető erőfeszítést megteszünk.

Kérjük gyülekezetünk tagjainak támogatását és imádságát az új lelkészi félállás létrehozásával kapcsolatban!

Stinner Dávid és dr. Tóth Károly

Locsolófutás Balatonedericsen

Gondolatok a LutheRun húsvéthétfői futásáról

A szeptemberi szezonkezdés után nem vártunk sokáig az újabb kihívással: célba vettük a 34. Húsvéti Locsolófutást Balatonedericsen. A reggeli borongós időjárás a kezdésre kellemes napsütésbe váltott.

A verseny napján előkerült kislányom szurkolói

zászlója is, hogy lelkesen biztasson minket a nehezebb szakaszokon. Hat fős női csapatunk két távon, 3 és 10 km-en mérettette meg magát. Bár a pálya tartogatott meglepetéseket – a terep jóval több és meredekebb emelkedővel “ajándékozott” meg minket, mint amit az itthoni edzéseken megszoktunk –, a lendületünket ez sem törte meg. A lényeg végig a szemünk előtt lebegett: együtt lenni, feszegetni a határainkat és teljesíteni a vállalt távot. Elszántságunkat végül nemcsak az élmény, hanem fényes érmek is igazolták:

Aranyérem: Komornoki Fanni

Ezüstérem: Jankóné Komornoki Karolina

Bronzérem: Somogyvári Flóra

Bár nem mindenki állt dobogóra, a csapat minden tagja győztesként ért célba, hiszen a szintes pálya legyőzése önmagában is hatalmas teljesítmény volt. Büszkék vagyunk az elért eredményekre és arra a csapatszellemre, ami végigkísért minket a rajttól egészen a befutóig. A folytatás sem marad el, hisz nyáron Sopronban lesz a Szélrózsa, ahol ismét együtt futhatunk.

Makovnik Hajnalka

A futás, bár nem túl régóta és nem is túl magas színvonalon üzöm, mindig a hálaadás ideje számomra. Az erdőt minden évszakban szeretem, megérint a teremtett világ szépsége, és azon is újra és újra, hálatelt szívvel meglepődöm, hogy az én rövidke lábam képesek ilyesmire, sőt lassanként többre és többre.

Kicsit több mint egy éve kezdett formálódni a gyülekezetünk tagjaiból a LuthéRun csapat. Eleinte arra számítottam, hogy többen leszünk, aztán megtapasztaltam, hogy a kis létszámú csapat kitartó és lelkes. A futás adta egyéni élményemhez hozzáadódott a közösség ereje: az, hogy számíthatok a többiekre. Ha a közös edzés tervezett napján nem is volt sok kedvem reggel korán elindulni, tudtam, hogy néhányan

biztos ott lesznek, szeretettel fogadnak és motiválnak engem. Jó megélni, hogy ez az egymást lelkesítő hatás teljesen független attól, hogy milyen az aktuális erőnlétünk, edzetségünk, mire vagyunk éppen képesek, vagy milyen célt tűztünk ki magunk elé.

Időről időre azért kitűzünk közös célokat. Ilyen volt a húsvéthétfőn Balatonedericsen megrendezett Locsolófutás. Egy vidám napot töltöttünk együtt. Büszkeséggel töltött el, hogy otthonunktól távol is „láthatóan evangélikusok”, és feltűnően a soproni gyülekezet lehettünk a LuthéRun feliratú mezünkben.

Isten tartsa meg kis közösségünket szeretetben és összetartásban!

Jankóné Komornoki Karolina

Ökumenikus lelkésztalálkozó

Hagyományteremtő céllal április 29-én kötetlen beszélgetésre gyűlt össze Sopron három római katolikus,

egy református és öt evangélikus lelkésze. Fontosnak tartjuk a felekezetek együttműködésének erősítését.

Templomfelújítás

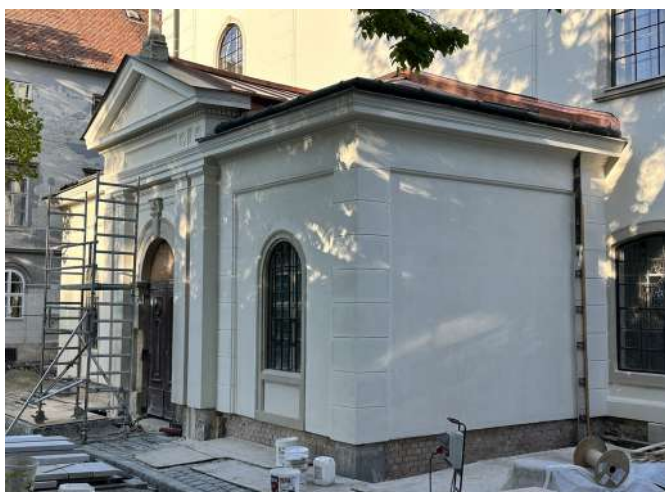
A templom külső felújítása hamarosan befejeződik, de a munkák nem állnak meg. Februárban újabb támogatás érkezett, mellyel elértük az 1 milliárd forint felújításra fordítandó összeget. Az elmúlt másfél évben elvégzett munkákkal templomunk külseje teljesen megújult: elkészültek a homlokzatok, a torony és a lábazat, a sekrestye, a torony és hajó közötti nyaktag új tetőfedése, a sikátor, a külső térkövezés, folynak a belső festési munkák a sekrestyében és a torony alatti előtérben. Néhány ajtó restaurátori műhelybe került. A toronyóra megint pontosan jár, és a számlap is

megújult. Szeretnénk a felújítást a belsőben folytatni. A belső nyílászárók, villamos hálózat felújítása és festés tervezett. A festési munkák elvégzéséhez állványzat felállítása szükséges, amely ideiglenesen korlátozza majd a templom használatát.

Kérem a gyülekezet megértését és türelmét a felújítás ideje alatt. Hordozzuk közösen imádságban az építést és az építők munkáját!

„Arra törekedjünk tehát, ami a békességet és az épülést szolgálja.” (Róm 14,19)

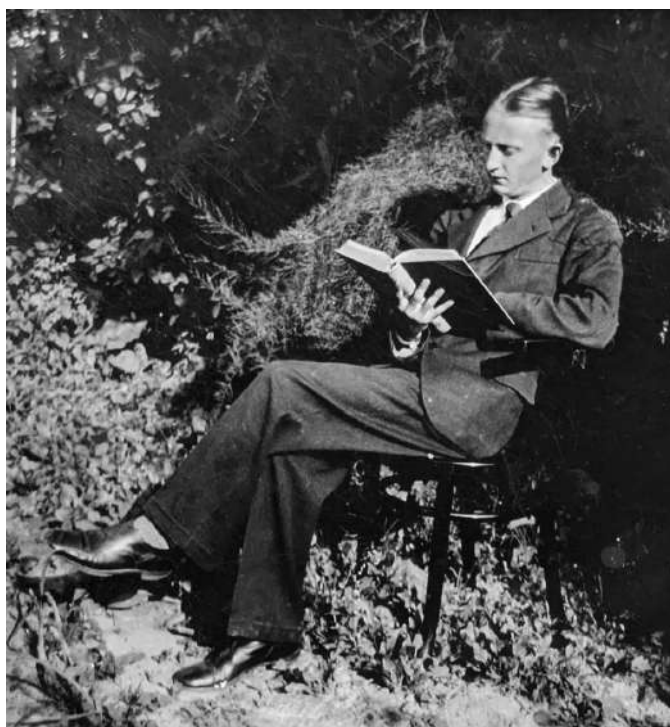
*Harsányi Eszter
gondnok*

Mesélő padok – mesélő sorok

Mesélő padok című sorozatunk első részében az evangélikus gyülekezet egykori, németajkú tagjainak életét elevenítettük fel. A második világháború és a németajkúak kitelepítése után a személyhez kötődő névtáblák és ülőhelyek rendszere megszűnt. Cikkünkben a soproni evangélikus gyülekezet egyik meghatározó tagjára emlékezünk, akinek nevét nem őrzi névtábla. Életútját a viharos 20. század politikai és társadalmi változásai határozták meg, melyben éppen az evangélikus templom és a gyülekezet jelentett egy biztos pontot.

Harsányi Eszter

Hollósy Elekről írok. 1916. január 11-én született, és ebben az évben lenne 110 éves.

Sopron évszázadokon át a nyugat-magyarországi régió evangélikus hitéletének központja volt. Ebben nagy szerepe volt az 1557-ben alapított evangélikus Líceumnak, mely nemcsak szellemi és kulturális szempontból volt fontos, hanem számos szegény és középparaszti evangélikus számára jelentette a társadalmi felemelkedés lehetőségét. Szeptemberben sok evangélikus falusi család indult lovaskocsival Sopronba, hogy beadják gyermekeiket a jó nevű intézménybe. Az iskola későbbi névadója, Berzsényi Dániel is így került 1788-ban a kis vas megyei evangélikus faluból, Egyházashetyéről a soproni Líceumba.

Közel 140 évvel később egy másik vas megyei evangélikus kisfiú, Hollósy Elek is Sopron felé vette az útját, hogy megkezdje tanulmányait a patinás intézményben. Felmenői évszázadok óta fontos szerepet

játszottak a vármegye életében, a családi legendárium szerint nevüket és nemesi címüket Mátyás királytól kapták. Elek jómódú gazdálkodó családba született, apja korai halála után azonban nehéz helyzetbe kerültek. Az édesanya a megmaradt földtulajdonát nagybátyjára íratta, a kor gazdasági logikája szerint ugyanis a földek felaprózása előnytelen volt. A család a nehéz gazdasági helyzet ellenére is előteremtette a pénzt a fiúcska tanulmányainak finanszírozására.

Elek a líceumi tanulmányaira, az ősi alma mater légkörére és széles látókörű, példamutató tanáira élete végig szívesen emlékezett, melyet írásba is foglalt. Az 1993-ban keletkezett írás – Egy vendiák emlékei – ma már fontos kortörténi dokumentum.

„Ha most visszatekintek a 11 éves gyermek meglett ifjúvá fejlődésének nyolc évet átölelő szakaszára, csak az Isten iránti hála töltheti be lelkemet és szívemet, hogy ennek az ősi iskolának a növendéke lehettem, ahol a tudomány magvait tudós tanári kezek oltogatták fejembe és szívük melegéből áradó útravalóval a tisztességet, a becsületet, emberséget, egyenességet, igazságérzetet és szívembe a krisztusi hitet táplálták; ...”

A líceumi érettségi után a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetem teológia szakán folytatta és fejezte be tanulmányait, azonban hosszas vívódás után mégsem lépett lelkészi szolgálatba. 1940-ben a soproni 1. számú postahivatalban kezdett el dolgozni, majd dicsérettel végezte el a postatiszti főiskolát. Alig két évre rá behívták katonának, mellyel életében egy hosszú, megpróbáltatásokkal teli időszak vette kezdetét.

Hajmáskéren katonáskodott, később a szovjetek előrenyomulása miatt Sopronba menekült, ahol a helyi vágóhidnál csodával határos módon túlélte egy bombatámadást. Ezután a soproni Postapalotában talált menedéket, ahol újból veszélybe került az élete: az épületet átvizsgáló szovjet katonák egyikének feltűnt, hogy Elek katonai inget visel, amiért akár hadifogságba is kerülhetett volna. Szerencsére a szovjet katonák figyelmét az egyik civil karórája terelte el, melynek megszerzésén összevesztek, és így Elek el tudott vegyülni a tömegben.

A háború után közvetlenül a Líceumban berendezett katonai kórházban dolgozott, majd ismét a soproni Postán folytatta a munkáját. Aggodalommal figyelte az országban zajló politikai eseményeket: a demokratikus pártok feloszlását, a Szociáldemokrata Párt – melynek maga is tagja volt – és a Magyar Kommunista Párt kényszerű egyesítését, és az élet minden területét egyre jobban meghatározó sztálini típusú diktatúra kiépülését. A két párt egyesítésből létrejött Magyar Dolgozók Pártja ráadásul párttitkárrá választotta – mely komoly lelkiismereti válságot okozott neki, hiszen teológiai tanulmányaiból ismerte a marxizmus vallásellenes életfelfogását.

Párttitkári feladatait a panaszügyi, csomagnyomozó- és kártérítési munkakörén felül volt kénytelen

elvégezni, ráadásul egyedüli értelmiségiként osztályidegennek tekintették – mindeközben viszont elvárták, hogy más osztályidegenekről jelentést tegyen.

Ezekben a nehéz időkben is ragaszkodott elveihez: az ötvenes években jogszerűtlen pénzkütiadásokat derített fel, mellyel magára vonta párttársai haragját. A bosszú nem maradt el: 1953 augusztusában elbocsátották, mivel „családi körülményeinél fogva politikailag megbízhatatlan” volt. A fokozódó osztályharc logikája szerint származási alapon ugyanis ő még mindig kuláknak számított, annak ellenére, hogy édesanyja lemondott a családi birtokokról. A felmondás kézhezvétele után felesége, Gréti már egy csomagot készített össze, arra számítva, hogy férjét kitelepítik vagy internálják. A kor zavaros viszonyait jellemzi, hogy a felmondást visszavonták és átszervezésre hivatkozva bocsátottak el. Ekkor a fiatal házaspárnak már három kis gyermekről kellett gondoskodnia. A felmondást követően azonban csak fizikai munkásként dolgozva tudta ellátni családját, mivel a párt keze messze elért, és már jó előre „leszóltak”, hogy Eleket más munkakörben ne is alkalmazzák. Amikor öltönyben-nyakkendőben megjelent a Fáber réten, az erdészeti munkásai először azt gondolták, hogy ő a párt egyik kiküldött besúgója. Szerencsére a helyszínen lévő egyik barátja elmagyarázta a helyzetet, így a munkások csoportja azonnal befogadta. Később az erdőhatárok jelölésére osztották be, így legalább a fiatalokora óta imádott soproni erdő vált a munkahelyévé.

1954 februárjában végül hosszas jogi huzavona után újra a Postán dolgozhatott. Az 1956-os forradalom után vizsgálóbizottság előtt kellett felelnie állítólagos „ellenforradalmi” tevékenysége miatt, azonban hamar felmentették a koholt vádak alól.

Nyugdíjas koráig a Postaigazgatóságon dolgozott, majd nyugdíjazása után a soproni Posta történetét feldolgozó monográfia megírásba kezdett, mely ma a budapesti Postatörténeti Múzeumban található meg. Nagy megtisztelés volt számára, hogy megbízták a postatörténet megírásával, mert mint ahogy azt sokszor emlegette, „a kisujjamban van az összes postaforgalmi és -igazgatási, adminisztratív és gyakorlati tudás”. Több

évtizedes munkája, tapasztalatai, emlékei segítették ebben a hosszú kutatási munkában.

Nyugdíjas éveiben aktívan részt vett a Líceumi Öregdiákszövetség szervezésében és életben tartásában is. Egyházfelügyelőként a finnországi Seinäjokiban lévő evangélikus gyülekezet segítségével megszervezte a balesetveszélyessé vált soproni evangélikus templomtorony felújítását. 1991-ben 6 évi elkötelezett, kitartó egyházfelügyelői szolgálatát követően tisztségét átadta utódjának, Kebelei Ferencnek. Ezt követően is, amíg ereje engedte, segítette a gyülekezet munkáját. Sikeresen megakadályozta, hogy a Líceum patinás épületét átvegye a Posta. Miután tudomására jutott, hogy a MATÁV is igényt tartana a rossz állapotú Líceum patinás épületére, mindent megtett ennek megakadályozása érdekében. Összefogva az öregdiákokkal, felemelték szavukat az eladás ellen, és gyűjtést indítottak az épület állagmegóvási munkálataira. Bátran kijelenthetjük, hogy jól cselekedtek, hiszen a Líceum ma is ott áll, ahol évszázadokkal ez-

előtt. Kedvelt időtöltése volt a versírás, és a korábban említett megemlékezéseiben dolgozott folyamatosan. Életét végigkísérte az apostoli és bibliai tanítás ígéje. Amely így szól: „Ha segíthetsz, tedd is meg”. A bibliai tanítás szerint a hit cselekedetekben nyilvánul meg, a segítő szándéknak pedig a tettekben kell megvalósulnia.

Bár fájó és szomorú dolgok is történtek életében, megrendíthetetlen hite átsegítette minden nehézségen. Hosszú és tartalmas életút volt az övé, és ha Lexi bácsiról írunk, nem szabad megfeledkeznünk feleségéről, Gréti néniről sem, aki stabil hátteret nyújtott számára, s mindenben segített, ha a feladatok elvégzéséhez szükség volt rá. Gréti néniben igaz, hű társra talált, akivel 63 évet tölthetett boldog házasságban.

Lexi bácsi 2006. október elsején, életének 91. évében tért csendesesen, örök nyugalomra. Emlékét megőrizve szellemi hagyatékát utódai viszik tovább.

Hollósy-Gecseg Attila

Pénzügyi beszámoló a 2025. évről

2025 pénzügyi szempontból ismét egy összetett éve volt a gyülekezetnek, a sarokszámok önmagukban nem beszédesek. Ez elsősorban a templom felújítási munkáira fordított kiadások miatt alakult így. A céltámogatás a korábbi években érkezett, de a felhasználás jelentős része 2025-ben történt meg, és a kiadások egy része áthúzódik 2026-ra is. A keletkezett többlet kiadás tehát nem a saját megtakarítások terhére történt, hanem a korábban megérkezett támogatási keretből.

Nem teljeskörűen részletezve a fő számadatok:

Bevétel: 1 879,10 millió Ft,

az intézmények átfolyó összege nélkül: 485,80 millió Ft.

Kiadás: 1 984,75 millió Ft,

az intézmények átfolyó összege nélkül: 596,04 millió Ft.

Az éves egyenleg tehát -105,65 millió Ft, ami a templomi költségek nélkül +164,35 millió Ft.

Az átfolyó tételektől megtisztított bevételekben továbbra is jelentős a gyülekezet saját maga által elért bevétel: 29,47 millió Ft adomány + 42,54 millió Ft ingatlangazdálkodásból.

A temető nem önálló intézmény, de köztemetői része miatt ehhez is kapcsolódik külső támogatás, mely a gyülekezetnél marad és az itt keletkezett költségek egy részét fedezi. A temető fontos bevételi forrása a gyülekezetnek, ezért jelenleg is van egy önkéntes megbízott, aki az ott folyó munkát koordinálja és ellenőrzi.

Az előző évhez képest ismét növekedtek a gyülekezeti tagoktól érkező adományok, és most úgy látszik, hogy a hivatalos infláció (4,4%) feletti volt a növekmény (8,88%).

Ft-ban	Egyházfenntartói járulék (Ft)	Perselypénz (Ft)
2020	6 487 320	2 852 372
2021	7 125 946	3 215 348
2022	11 074 785	4 647 068
2023	11 409 882	4 848 297
2024	11 453 516	5 220 534
2025	12 471 297	6 384 085

Kiadási oldalon, úgy tűnik, a működési költségek tartósan mérséklődtek (2023: 42,85 millió Ft, 2024: 25,72 millió Ft, 2025: 26,49 millió Ft).

Mivel a gyülekezet működésének egyik fontos ereje a munkatársak munkája, ezért erőnkhez mérten évről-évre emeljük az alkalmazotti béreket, amelyek összessége 2025-ben 41 millió Ft volt, melyhez további 18,44 millió Ft járulék, adó kifizetés kapcsolódott.

A templom felújításának jelenlegi üteme 2024-ben kezdődött el, és 2026-ban fejeződik be. 2025-ben 412 millió Ft beruházási költség került kifizetésre, teljes egészében támogatásból.

A gyülekezet gazdálkodása 2025-ben is stabil volt, megszorításokra, újratervezésre nem volt szükség. Bizakodásra ad okot, hogy gyülekezeti tagok adományozási kedve érdemi növekedést mutat.

Nagy Szabolcs

Deutsche Seiten

Unsere riesige Kirche war bis auf den letzten Platz gefüllt: etwa 3.500 Menschen

Wir erinnern uns an die schmerzhaften Ereignisse vom April 1946 mit Pfarrer Hanzmanns Worten und beten für unsere Gemeinde.

Károly Hanzmann, evangelisch-lutherischer Pfarrer erinnert sich an die Tage der Vertreibung vor 80 Jahren:

„In den letzten Wochen wurde immer deutlicher, was sich anbahnt. All unsere Vorschläge und Erklärungen, unsere Appelle um eine objektive und individuelle Beurteilung, unsere Verhandlungen blieben erfolglos. Die einheimische Bevölkerung unserer Stadt – der deutschsprachige Teil, der nun, völlig fälschlicherweise, kollektiv als ‚Schwaben‘ bezeichnet wird – von denen die meisten Mitglieder unserer Gemeinde sind, wird deportiert und verschleppt; dadurch wird unsere Stadt und ihre vielfältigen Lebensformen und ihre Zukunft zerstört. Schon zu Beginn der Karwoche zeichnete sich die Gefahr der Vertreibung der Deutschen ab. Sie überschattete auch unsere gesamten heiligen Feierlichkeiten. Nun mussten wir ernsthaft damit rechnen, was viele insgeheim noch gehofft hat-

ten, dass es nicht eintreten würde. Obwohl die höchsten zuständigen Beamtenkreise in der Hauptstadt uns wiederholt das Gegenteil versichert hatten, wurde es bald eindeutig, dass auch die deutschsprachigen Einwohner von Sopron nicht zu den begünstigten Bleibenden gehören würden.

Bezeichnenderweise nahm das Vertreibungskomitee, dessen Mitglieder fast ausschließlich aus Budapest stammten, und die Mehrheit von ihnen keine Christen waren, seine Arbeit in unserer Stadt am Karfreitag auf. Sie kamen mit großem Aufmarsch, denn sie suchten und besetzten Zimmer in Privathäusern für 420 Personen. Ihr Auftreten und ihr gesamtes Verhalten riefen in der ganzen Stadt Verachtung hervor. Auch die Polizeikräfte wurden durch hierher entsandte Einheiten erheblich verstärkt; man sagt, dass zu dieser Zeit 2000 Polizisten in unsere Stadt ge-

bracht wurden. Unsere Gottesdienste waren während der Osterfeiertage sehr gut besucht.

Auch unsere Predigten thematisierten die schwierige Lage, obwohl wir genau wussten, dass in allen unserer Gottesdienste auch mehrere „Beobachter“ anwesend waren. Angesichts der Entwicklung der Situation beschlossen wir Pfarrer, unsere gefährdeten Konfirmanden dieses Jahres zu einem vorgezogenen Zeitpunkt zu konfirmieren. Wir setzten diesen unvergesslichen Gottesdienst auf den 25. April, den Donnerstag nach Ostern, am frühen Abend fest. 57 deutsche Jungen (Pfarrer Ziermann), 29 deutsche Mädchen (Pfarrer Beyer) und 60 ungarische Jugendliche (20 Jungen und 40 Mädchen, Pfarrer Hanzmann) baten um ihre vorgezogene Konfirmation.

Einvernehmlich wurde die schwierige Aufgabe dieser Konfirmation mir anvertraut. Um 18 Uhr am Nachmittag, unter lautem Glockengeläut und in Anwesenheit einer riesigen Menschenmenge, betraten wir unsere Kirche. Ich eröffnete den Konfirmandenzug mit 60 Konfirmanden, gefolgt von Beyer mit 29 und Ziermann mit 57. Die Mädchen waren alle in Weiß, die Jungen in dunkler Kleidung. Unsere riesige Kirche war bis auf den letzten Platz gefüllt: etwa 3.500 Menschen. Nachdem wir den Choral „Jesu, geh voran auf der Lebensbahn“ gesungen hatten, betete ich im Altarraum und las den Text aus Lukas 24,29: „Herr, bleibe bei uns!“ Auf diese kurze Bibelstelle habe ich meine 14-minütige Konfirmationspredigt aufgebaut. Ich kann meine Gefühle beherrschen und gehöre nicht zu den leicht weinenden Pfarrern, aber ich muss zugeben, dass mir die Predigt selten so schwergefallen ist, wie an diesem Tag. Ich wollte im Sinne des Evangeliums und dem Anlass entsprechend predigen, obwohl ich den Schmerz in der Kehle spürte. Die gesamte Gemeinde weinte fast während meiner gesamten Predigt. (...) Unsere geliebte, schöne Kirche hat noch nie eine Konfirmation erlebt, die von so schmerzlichen Gefühlen erfüllt war. Nach meiner Rede sangen die Konfirmanden „So nimm denn meine Hände und führe mich“ und beteten gemeinsam das Apostolische Glaubensbekenntnis. Anschließend beantworteten sie gemeinsam die drei Konfirmationsfragen. Danach sangen sie den Choral „Lass mich dein sein und blei-

ben“. Im Anschluss daran nahm ich die Konfirmanden als vollberechtigte Mitglieder der Gemeinde in die Gemeinschaft auf und nachdem ich die Namen meiner Schüler verlesen hatte, verließ ich den Altarraum und segnete sie einzeln durch Handauflegung und mit den an sie angepassten Sprüchen aus der Heiligen Schrift.

Nach mir verlas Pfarrer Beyer die Namen seiner Schüler und segnete sie; schließlich verlas Pfarrer Ziermann die Namen seiner Konfirmanden und segnete sie mit dem Choral „Befiehl du deine Wege“.

Nach dem Schlussgebet am Altar und dem Apostolischen Segen endete die Konfirmationsfeier pünktlich um 19 Uhr. Im Anschluss daran begann mit dem Lied „Schmücke dich o liebe Seele“ die Beichte und die Austeilung des Abendmahls, eingeleitet von Pfarrer Beyers zehnminütigen Beichtrede. Neben den 146 Konfirmanden nahmen 329 weitere Gemeindeglieder das Abendmahl, obwohl die Zahl derer, die von Gründonnerstag bis Ostermontag das Abendmahl feierten, 1500 überstieg. Nun sangen wir gemeinsam die erste und sechste Strophe des Chorals „Ach bleib mit deiner Gnade“. Zum Abschluss hielt Pfarrer Ziermann eine zwölfminütige Abschiedsrede. Im Anschluss daran folgte der Aaronitische Segen, gefolgt von der ersten und letzten Strophe des Chorals „Befiehl du deine Wege“ – um 19:55 Uhr – und die denkwürdige, ergreifende Konfirmationsfeier ging damit zu Ende.

Die Ereignisse überschlugen sich in unglaublicher Geschwindigkeit, und leider bestätigten sich meine Befürchtungen. Mein Verdacht hat sich bewahrheitet: es war der letzte Tag, an dem wir unsere große Gemeinde noch versammeln konnten. Am darauffolgenden Freitag wäre dies nicht mehr möglich gewesen, denn am Freitagmorgen erschien die erste Liste der Proskriptionen an der Wand der Gemädegalerie am Petőfi-Platz. Damit begann der zehntägige traurige Prozess, der die meisten unserer deutschsprachigen Gläubigen zwang, ihren seit Generationen vererbten Wohnort, ihre Heimat zu verlassen.

(Károly Hanzmann: Bericht und Beiträge zur Geschichte der augustinish-lutherischen Gemeinde in Sopron von 1900 bis 1950, 2000.)

Friede ist mit euch, ob ihr das glaubt oder nicht!

Lukas 24,36-45[46-49] ³⁶Als sie aber davon redeten, trat er selbst mitten unter sie und sprach zu ihnen: Friede sei mit euch! ³⁷Sie erschrakten aber und fürchteten sich und meinten, sie sähen einen Geist. ³⁸Und er sprach zu ihnen: Was seid ihr so erschrocken, und warum kommen solche Gedanken in euer Herz? ³⁹Seht meine Hände und meine Füße, ich bin's selber. Fasst mich an und seht; denn ein Geist hat nicht Fleisch und Knochen, wie ihr seht, dass ich sie habe.

⁴⁰ Und als er das gesagt hatte, zeigte er ihnen seine Hände und Füße. ⁴¹ Da sie es aber noch nicht glauben konnten vor Freude und sich verwunderten, sprach er zu ihnen: Habt ihr hier etwas zu essen? ⁴² Und sie legten ihm ein Stück gebratenen Fisch vor. ⁴³ Und er nahm's und aß vor ihnen.

⁴⁴ Er sprach aber zu ihnen: Das sind meine Worte, die ich zu euch gesagt habe, als ich noch bei euch war: Es muss alles erfüllt werden, was von mir geschrieben steht im Gesetz des Mose und in den Propheten und Psalmen. ⁴⁵ Da öffnete er ihnen das Verständnis, dass sie die Schrift verstanden, [⁴⁶ und sprach zu ihnen: So steht's geschrieben, dass der Christus leiden wird und auferstehen von den Toten am dritten Tage; ⁴⁷ und dass gepredigt wird in seinem Namen Buße zur Vergebung der Sünden unter allen Völkern. Von Jerusalem an ⁴⁸ seid ihr dafür Zeugen. ⁴⁹ Und siehe, ich sende auf euch, was mein Vater verheißen hat. Ihr aber sollt in der Stadt bleiben, bis ihr angetan werdet mit Kraft aus der Höhe.]

Liebe Schwestern und Brüder, vor einiger Zeit hastete ich in Hamburg zu einem Boot, um eine große Hafentour mitzumachen. Die Zeit drängte etwas, und ich fragte eilig jemanden, wo denn genau der Bootsanleger sei, von dem es losgehen würde. Die erste Antwort, die ich bekam, war: „Bei uns sagt man erst einmal „Guten Tag““.

„Bei uns sagt man erst einmal 'Guten Tag', so oder ähnlich kann man manchmal hören, wenn jemand vergessen hat zu grüßen. Gelegentlich wird das auch mit etwas vorwurfsvoller oder ärgerlicher Stimme gesagt. Grundsätzlich ist es wohl so: Wenn jemand nicht grüßt, dann wird das als unhöflich empfunden. Es fällt auf, ja berührt einen Menschen irgendwie, wenn ein eigener Gruß nicht erwidert wird, oder wenn man den Eindruck hat, jemand anderes schaut weg, wechselt vielleicht sogar die Straßenseite, um nicht grüßen zu müssen. Was ist da los? Warum grüßt er, warum grüßt sie nicht? Und wenn begrüßt wird, dann kann das ja auch recht unterschiedlich geschehen: Man kann kühl, freundlich oder herzlich grüßen. Zu grüßen ist ein Kulturgut. Grüßen, ein Gruß kann etwas ausdrücken, wie Menschen zueinanderstehen. Nicht zu grüßen und nicht begrüßt zu werden, ist Ausdruck gestörter, vielleicht sogar zerstörter Beziehung.

Grüßend, wie wir aus dem Predigttext gehört haben, tritt der auferstandene Jesus unter seine Jünger. Er tut es mit dem gängigen Friedensgruß: „Friede sei mit euch!“ (Lk. 24,36), hebräisch „Schalom alejchem“. Der auferstandene Jesus besucht als erstes seine Jünger und tritt mit dem Friedensgruß unter sie. Mir ist erst jetzt zum ersten Mal aufgefallen, dass das auch etwas Merkwürdiges, also etwas zu merken Würdiges hat. Denn hätte Jesus nicht Grund genug, sich zum einen nicht mehr bei seinen Jüngern blicken zu lassen und zum anderen grußlos an ihnen vorbeizugehen? Waren sie es nicht, die sich in seiner schwersten Stunde, als er ins bittere Leiden bis hin zum Tod am Kreuz ging, in alle Winde verstreut hatten? Und Petrus hat-

te ihn gar verleugnet, als würde er ihn nicht kennen, gewissermaßen wie jemand, der wegschauend die Straßenseite wechselt. Und trotzdem: Der auferstandene Jesus kommt zu diesen Jüngern und grüßt sie: „Friede sei mit euch!“ Es fällt auch auf: Jesus macht den Jüngern keinerlei Vorwürfe zu ihrem freundschaftslosen, ja lieblosen Verhalten, er tritt nicht unter sie enttäuscht, traurig oder gar voller Zorn, um am Ende auch noch zu sagen: Mit euch möchte ich nichts mehr zu tun haben, und dann weg. Nein: sein erster Besuch gilt den Jüngern und er grüßt sie: „Friede sei mit euch!“ Und ich habe den Eindruck: Hier schwingt auch mehr mit, hier steckt auch viel mehr drin als ein Gruß aus formelhafter Höflichkeit.

Mein Griechischlehrer an der Hochschule wies uns Studierende seinerzeit auf Folgendes hin: In der griechischen Ursprache des Neuen Testaments stehen für „Friede sei mit euch!“ nur zwei Wörter: εἰρήνη ὑμῖν (eirēnē hymin), auf Deutsch also „Friede euch“. Und er sagte: Wenn es so dasteht, dann muss man eigentlich übersetzen „Friede ist mit euch!“ Und um einer Eigenheit der griechischen Sprache gerecht zu werden, müsste die Übersetzung sogar lauten: „Friede ist mit euch, ob ihr das glaubt oder nicht!“ Ich denke: solche bedingungslose Zusage steckt im Friedensgruß Jesu. Die Treulosigkeit seiner Jünger im Zusammenhang der Passion hebt nicht die Treue Jesu zu seinen Jüngern auf. Die immer wieder sich zeigende Treulosigkeit von Menschen gegenüber Gott, hebt nicht die Treue Gottes auf. Unser sich auf vielfache Weise immer wieder zeigendes liebloses Wirken in Wort und Tat, hebt nicht die Liebe Gottes auf, wie er das durch Jesu Geschichte, nicht zuletzt durch Kreuz und Auferstehung Jesu unterstreicht. Es siegt und triumphiert die Treue, die Liebe, der Friede Gottes. Sie sind uns geschenkt. Friede meint ein Heilwerden und Heilsein in jeder Beziehung. Ein Heilwerden und Heilsein des Menschen in seiner Beziehung zu Gott, zum Mitmenschen, zur Mitwelt, zu sich selbst.

Dieser Friede nimmt auch Furcht und Angst. In solche verfallen die Jünger zunächst, als Jesus unter sie tritt, denn sie „meinten, sie sähen einen Geist“ (Lk. 24,37). Offensichtlich hat der Auferstehungsleib Jesu eine andere Gestalt als der vor seinem Tod. Dann aber heißt es auch, die Jünger sollten doch Jesu Hände und Füße anschauen, ja anfassen, und noch drastischer wird erzählt, er möchte etwas essen. „Und sie legten ihm ein Stück gebratenen Fisch vor. Und er nahm's und aß vor ihnen.“ (Lk. 24,41ff.) Neue Gestalt und alte Körperlichkeit, das ist ein scheinbarer Widerspruch. Was will der Evangelist Lukas durch diese Erzählweise zum Ausdruck bringen? Nun: Der Jesus bis zu seinem Tod und der auferstandene Jesus – das ist ein und derselbe. Er wird als von Gott Auferweckter das weiter tun, was er auf seinem irdischen Weg getan hat, den Menschen und aller Welt in Wort und Tat Frieden zuzusagen und zu schenken: Heil- und Gutwerdung des Lebens bis hin zur Vollendung in ewiger, in himmlischer Gestalt. Er wird weiter so wirken, dass es Freude, ja große Freude auslöst.

Freude, ja, große Freude ist ein Schlüsselwort beim Evangelisten Lukas; es durchzieht seine beiden Werke, das Evangelium und die Apostelgeschichte. Auch im heutigen Predigttext findet es sich. Da beruhigt Jesus seine Jünger, als sie sich entsetzten und dachten, sie sähen einen Geist, also ein Gespenst, vor sich. Nein, er ist höchst real wie auch vorher, wenn auch in neuer Gestalt. In diesem Zusammenhang heißt es dann, dass „sie es aber noch nicht glauben konnten vor Freude und sich verwunderten“ (Lk. 24,41). „Nicht glauben können vor Freude“, ungläubiges Staunen, ja das gibt es. Jemand erlebt etwas Wunderbares, etwas Schönes, etwas in guter Weise Überraschendes, und man kann es nicht fassen. Es ist überwältigend. „Es ist“, wie man sagt, „zu schön, um wahr zu sein“, und ist aber doch wahr, doch Realität, doch Wirklichkeit. Es braucht Zeit, bis man versteht, was da geschehen ist. „Noch nicht glauben können vor Freude“, heißt es im Predigttext, „noch nicht“, aber es wird schon werden, dass die Freude über den Auferstandenen die Jünger oder überhaupt Menschen nicht nur momenthaft ergreift, sondern in ihrem Leben sich ausbreitet, mehr und mehr Raum gewinnt und zum prägenden, zum bestimmenden Lebensgefühl wird, egal, was kommen mag.

Der auferstandene Jesus verweist in diesem Zusammenhang auf die Heilige Schrift. „Es muss alles erfüllt werden, was von mir geschrieben steht im Gesetz [in der Tora = Wegweisung] des Mose und in den Propheten und in den Psalmen“ (Lk. 24,44). Vom ersten Schöpfungswort an „Es werde Licht!“ (1 Mose

1,3) verkündigt die Heilige Schrift Gott als „Freund“, als „Liebhaber des Lebens“ (Weisheit 11,26). Und was Gott spricht, geschieht. Immer wieder stehen Menschen durch Gottes Wirken auf aus Erfahrungen der Finsternis. Nie sprechen Finsternis-Erfahrungen das letzte Wort. In Jesus schlägt Gott ein neues Kapitel seiner Liebes- und Rettungsgeschichte zu Israel und der ganzen Welt auf. Er bekräftigt und unterstreicht sein lebensförderliches und lebensdienliches Wirken. Jesus steht voll und ganz in dieser Linie, ja ist eine Verkörperung dieses Wirkens, das dem Frieden, der Heil- und Gutwerdung des Lebens dient bis hin zu ewiger, zu himmlischer Vollendung. Zu den Verheißungen der Heiligen Schrift gehört auch diese aus dem Prophetenbuch Hosea, wo Menschen von Gott bekennen: „Er macht uns lebendig nach zwei Tagen, er wird uns am dritten Tage aufrichten, dass wir vor ihm leben.“ (Hosea 6,2) Darin kann man die Geschichte Jesu wiederentdecken und unser eigenes Geschick¹.

Unser Leben, egal, was kommt, egal, was geschieht, steht fortan im Lichte von Ostern. Dem auferstandenen Jesus sind in Folge von Ostern keinerlei räumliche Grenzen gesetzt. So taucht er im Predigttext auch mitten unter den Jüngern in einem Hause in Jerusalem auf. Auch zu einem jeden, einer jeden von uns kann er kommen und tat und tut dies auch immer wieder. Zum einen hat Gott mit seiner Liebes- und Rettungsgeschichte, gipfelnd in der Geschichte Jesu, auch unser Herz erobert. Zum anderen hat er uns auch schon jetzt zahlreiche kleinere und größere Erfahrungen ermöglicht, wo wir aus bedrohlichen, beängstigenden, schmerzlichen Situationen aufgestanden sind, als Vorzeichen der schlussendlichen Auferstehung. Es haben sich immer wieder Wege in die Zukunft eröffnet. Die Tür ist offen ins Leben. Keine, keiner muss im Gefängnis des Todes untergehen. Die Tür ist offen ins Leben, der Weg führt zum Land des Himmels, zur Vollendung des Lebens in Ewigkeit.

„Friede sei mit euch!“ – Wir können Gott um den Frieden, die umfassende Heil- und Gutwerdung unseres Lebens, selbst über den Tod hinaus, nur bitten: „Friede sei mit euch!“ „Sei“, das ist grammatisch der Konjunktiv, die Möglichkeitsform. Im Blick auf Jesus und seine Geschichte, gipfelnd in seiner Auferstehung, kann man aber in jedem Fall sagen: „Friede ist mit euch!“, ja, „Friede ist mit euch, ob ihr das glaubt oder nicht!“ „Ist“, das ist der Indikativ, die Tatsächlichkeitsform. Und wenn wir dieser Zusage Vertrauen schenken, sie in unserem Leben Kreise ziehen lassen, wird uns mehr und mehr Lebensfreude, ewige Lebensfreude erfüllen; und wir werden, von Jesus bewegt, für andere Menschen und die Welt in Wort

1 Siehe K. Wengst, Gott im Wort. Theologie des Neuen Testaments: ein Widerhall der jüdischen Bibel, Gütersloh 12025, S. 73.

und Tat zu Anstiftern der Freude. Wir danken, preisen, loben Gott, der unterstrichen in der Geschichte Jesu, das Leben zum Blühen bringt, jetzt schon und

vollendet in Ewigkeit. Amen.

dr. Volker Menke

Predigt am Ostermontag, 6.4.2026

Pfingsten, das unbekannte Wunder, Geburt der Kirche

Die biblische Geschichte vom Pfingstwunder ist für viele schwer zu fassen: Der Heilige Geist kommt zu den Menschen. Pfingsten erinnert an den grossen Traum vom Miteinander aller Christen.

Als die Jünger in einem Haus in Jerusalem zusammenkamen, hatten sie Angst. Ihr Meister wurde gekreuzigt, einige haben ihn auch lebendig gesehen, dann war er vor ihren Augen in den Himmel aufgeföhren. Und auf einmal setzt ein Brausen vom Himmel ein, gewaltiger Wind erfüllt das Haus. Feuerzungen setzen sich auf ihre Häupter, sie sind erfüllt vom Heiligen Geist, reden „in Zungen“. Menschen aus unterschiedlichen Nationen hören sie in ihrer jeweiligen Muttersprache predigen. Die Zuhörer sind entsetzt und ratlos: Wie kann das sein, dass sie diese Provinzier verstehen, die von den Wundern ihres Gottes berichten? Einige spotten: Sie sind voll von süßem Wein.

Aber es geht weiter mit seinen Anhängern, den Christen: Pfingsten wird zum Geburtstag der Kirche. Denn hier tritt die christliche Gemeinde zum ersten Mal öffentlich auf – noch dazu in ausgesprochen spektakulärer Art und Weise. Die bis dahin verzagten Pro-

tagonisten des Christentums erweisen sich plötzlich als sprachmächtig und wollten missionarisch überzeugen. Petrus rief der Überlieferung zufolge die Menschen auf, sich auf den Namen Jesu Christi taufen zu lassen.

Das war der Anfang und der grosse Traum: Jeder sollte die Sprache des anderen verstehen; jeder sollte Gesichter haben und der Wahrheit näher sein, nicht nur die Profis oben; alle sollten miteinander das Gebet, das Brot und den Wein teilen.

Da an Pfingsten die Geburt der Kirche gefeiert wird, und nicht die Geburt der Reformierten, der Lutheraner oder der Katholiken, wird in vielen Kirchengemeinden Konfirmation oder Firmung gefeiert. Auch unsere Gemeinde feiert Konfirmation. Traurig, dass wir den alten, ersten Christen nicht nachfolgen können und die Muttersprache unserer Vorfahren nicht hören können.

Wir sollten in den Fürbitten nicht müde werden, dass die alte Tradition in unsere Kirche wieder zurückkehrt. Beten wir alle zusammen dafür!

Marta Farsang

Einstimmen in einen großen Gesang... und Gott ist da

Der Tempel Salomos in Jerusalem ist fertig. Fröhlicher Tag! Bei der Einweihung geschieht Folgendes:

12 und alle Leviten, die Sänger waren, nämlich Asaf, Heman und Jedutun und ihre Söhne und Brüder, angetan mit feiner Leinwand, standen östlich vom Altar mit Zimbeln, Psaltern und Harfen und bei ihnen hundertzwanzig Priester, die mit Trompeten bliesen. 13 Und es war, als wäre es einer, der trompetete und sänge, als hörte man eine Stimme loben und danken dem HERRN. Und als sich die Stimme der Trompeten, Zimbeln und Saitenspiele erhob und man den HERRN lobte: »Er ist gütig, und seine Barmherzigkeit währt ewig«, da wurde das Haus erfüllt mit einer Wolke als das Haus des HERRN, 14 sodass die Priester nicht zum Dienst hinzutreten konnten wegen der Wolke; denn die Herrlichkeit des HERRN erfüllte das Haus Gottes. (2. Chronik 5, 12-14)

Herr, segne unser Reden und Hören durch deinen Heiligen Geist. Amen.

Liebe Gemeinde!

Wer hat heute Morgen schon unter der Dusche oder wie ich, bei der Herfahrt im Auto gesungen? Ein Instrument gespielt? Wer hat das Musik-Radio gehört? Wer hat seine Spotify-Playlist gehört? Oder die Bach-Kantate für heute? Musik gehört zum Sonntag. Musik gehört in den Gottesdienst. Es gibt keinen guten Gottesdienst ohne Musik - in welcher Form auch immer. Unvorstellbar wäre das. Musik und das Heilige gehören irgendwie zusammen. Ich finde das mehr als interessant. Man muss schon Schriftsteller sein, um das Phänomen zu beschreiben. Musik - und das Heilige. Hermann Hesse hat davon geschrieben und meinte, wer Musik liebt und innig versteht, für den hat die

Welt eine Dimension mehr.

Martin Luther hat gedichtet: Wer sich die Musik erkiest, hat ein himmlisch Werk gewonnen; denn ihr erster Ursprung ist von dem Himmel selbst genommen.

Wie Sie sehen es muss dabei nicht Beethoven oder Bach sein. Dass überhaupt Musik in der Welt ist, findet Hermann Hesse schon ein Wunder. Und dass ein Mensch bis ins Herz von Tönen bewegt ist und von Harmonien durchflutet werden kann, das hat für ihn immer einen tiefen Trost und eine Rechtfertigung allen Lebens bedeutet. Wer hätte das nicht selbst erlebt. Das Leben ist gut, weil es Musik gibt. Das Leben kann harmonisch sein, wie Musik harmonisch sein kann. Nicht muss. Aber kann. Und wer von uns wäre noch niemals von einem Lied, einer Musik direkt ins Herz getroffen worden. „Wer Musik liebt und innig versteht, für den hat die Welt eine Dimension mehr.“ Musik geht dem Menschen in Herz und Seele. Und wir wissen: Auch darüber hinaus. Da ist eine andere Harmonie, ein anderes Maß von Wirklichkeit spürbar. Wer weiß, was das ist. Die Bibel sagt: Dies andere Maß könnte die Anwesenheit, die Herrlichkeit Gottes sein.

Nun mal langsam! Musik besteht ja erstmal aus ganz irdischen Zutaten – egal ob Heintje von Mama singt oder Helene Fischer bei Nacht völlig atemlos ist, egal ob es bei Ludwig van Beethoven macht: Ta-ta-tataaa! Alle Musik ist immer den gleichen Kompositionsmethoden unterworfen. Selbst Punkrock. Musik ist nur das, was zwischen zwei Tönen passiert. Melodien entstehen aus der Abfolge von Tönen. Und auch durch Pausen in einem zeitlich festgelegten Rahmen. Musik folgt der Zeit. Da ist der Takt, der für alle festgelegt ist. Der Takt kann nicht einfach durch einen Mitspieler oder eine Mitsängerin umgeworfen werden. Das gäbe ein schönes Durcheinander. Leute, wem sag ich das! Der Takt kann zwar wechseln, aber dann müssen alle mit. Musik hat einen zeitlichen Anfang und ein zeitliches Ende.

Ist vielleicht nicht so schlimm, wenn jemand später einsetzt. Aber wenn jemand länger trompetet als alle anderen – ja, das wird lustig.

Die irdischen Zutaten sind, was Musik angeht, sogar noch nüchterner. Manche sagen: Vergiss die Emotion! Musik ist erstmal Physik und Mathematik. Sehr, sehr lange gehörte das Studium der Musik tatsächlich zu Mathematik. Und es gibt viele, die tatsächlich aus Liebe zur Mathematik Musik machen. Wie lang, wie hoch ein Ton ist, das ist eine Rechenaufgabe. Und der Abstand zwischen zwei Tönen, Terz, Quart, Quinte – alles ist Zahl. Also, auf dem Papier. Ausgeführt ist alles an der Musik Klang, sagen dann die Physiker. Töne,

Geräusche, Schallereignisse. Die Schwingung einer Geigensaite ist messbar. Ein Ton ist die Summe unterschiedlicher Sinustöne, Grundton und Obertöne. Was die alten Griechen schon wussten und Komponisten wie Bach und Mozart später verfeinerten, gilt für die Songs von Adèle und Taylor Swift und selbst die Beatles immer noch. Wer morgens unter der Dusche den ersten Ton singt, merkt das nämlich: Das, was da rauskommt, ist erstmal Physik. Das gehört alles dazu. Also, theoretisch jedenfalls. Auch die Stimme will erstmal in Schwingung, nein in Schwingung kommen.

Hier kommen wir weiter. In eine Stimmung einschwingen, sich berühren lassen, das tut so gut. Es öffnet Räume zu anderen, zu mir und darüber hinaus. Egal ob hier in der Kirche oder im Fußballstadion. Sing mit! Keiner muss nur sein eigenes Lied singen. Menschen, die gemeinsam Musik machen, bei denen gleichen sich die Herzfrequenzen an, sie stabilisieren sich gleichzeitig. Stabile Herzfrequenz – gut für das ganze Herz-Kreislauf-System. Immunkräfte steigen, Stresshormone sinken. Zur Dimension von Mathe und Physik tritt jetzt eine andere Dimension – nein, nicht Medizin – Gottes Herrlichkeit. Hochgegriffen, könnte man sagen, wie passt das denn zusammen? Das Messbare und das Unermessliche? Sogar sehr gut, hören wir von der Bibel und von Hermann Hesse. Nur, dass sich Gott eben nicht messen lässt. Die offenen Räume, göttliche Herrlichkeit – das ist eben nur spürbar. Und das heißt doch:

Das Messgerät dafür sind immer wir Menschen.

Emotionen gehören zum Menschsein dazu. Auch die, die sich selbst nicht als gläubig bezeichnen würden, können das erleben. Dieses Leuchten, das Musik auslösen kann. Ein „mehr als hier und jetzt“. Ja, aber es stimmt auch dies: Wer diese andere Dimension in der Musik spürt, hat noch kein Glaubensbekenntnis abgelegt. Die Erfahrung der Musik ist nicht exklusiv religiös. Musik ist noch kein Beweis für Gott. Aber sie ist ein Hinweis. Ein Hinweis darauf, dass es in dieser Welt etwas gibt, das über das Fassbare hinausgeht. Ein Hinweis darauf, dass wir mehr sind als Fleisch und Knochen, mehr als Rechenmaschinen mit Puls. Vielleicht ist das der erste Schritt: nicht alles erklären zu müssen, aber zu spüren, dass da etwas ist, das mich berührt, das mich aufrichtet, das mich in Schwingung bringt – im wahrsten Sinn des Wortes. Musik öffnet Räume. Für Gefühle, für Gemeinschaft – und ganz sicher ist das etwas Gutes, was uns zusammenführt, Gläubige und nicht so Gläubige. Ein kollektives, inneres Staunen, das uns über uns selbst hinausführt. Eine Ahnung davon, dass wir aufgehoben sind. Vielleicht nur für diesen Klangmoment. Oder für eine ganze Ewigkeit.

Ich sage euch und Ihnen damit nichts Neues, wenn selbst die Bibel bereits davon erzählt, auch wenn sie das Wort Harmonie nicht kennt: 120 Musiker sind da im Jerusalemer Tempel. Das kenne ich ja sonst nur vom Orchestergraben der Oper, in jedem Fall wird's eng und laut, 120 Musiker – und es klingt wie einer. Das Vielstimmige klingt einstimmig... und Gott ist da. Einstimmen in einen großen Gesang... und Gott ist da. Von Harmonien durchflutet werden... und Gott ist da. Das Instrument, die Stimme singt sich frei, sie schwingt... und Gott ist da. Eine Musik von außen

trifft auf deine innere Stimmung... und Gott ist da. Es ergibt einen Kontakt, eine Verbindung, die befreit uns, erhebt uns, die macht uns gesund. Genügend Menschen kennen diesen Moment, wenn man sich durch eine Musik irgendwie verstanden fühlt. Wie wenn man von innen beleuchtet wird. Vielleicht ist das eine andere, eine göttliche Dimension, die in uns wohnt – in dir und in mir.

Amen.

*Dieter Conrad, Lektor aus Rust
am 3.5.2026*

Sich von Gottes Geist bewegen, begeistern, beflügeln lassen

⁴Es sind verschiedene Gaben; aber es ist ein Geist. ⁵Und es sind verschiedene Ämter; aber es ist ein Herr. ⁶Und es sind verschiedene Kräfte; aber es ist ein Gott, der da wirkt alles in allen. ⁷Durch einen jeden offenbart sich der Geist zum Nutzen aller. ⁸Dem einen wird durch den Geist ein Wort der Weisheit gegeben; dem andern ein Wort der Erkenntnis durch denselben Geist; ⁹einem andern Glaube, in demselben Geist; einem andern die Gabe, gesund zu machen, in dem einen Geist; ¹⁰einem andern die Kraft, Wunder zu tun; einem andern prophetische Rede; einem andern die Gabe, die Geister zu unterscheiden; einem andern mancherlei Zungenrede; einem andern die Gabe, sie auszulegen. ¹¹Dies alles aber wirkt derselbe eine Geist, der einem jeden das Seine zuteilt, wie er will. (1Kor 12, 4-11)

Liebe Schwestern und Brüder!

Vor nicht allzu langer Zeit sah ich Filmaufnahmen eines modernen Handelsschiffes auf dem Ozean. Das Besondere an diesem Schiff war: Vor seiner Spitze, vor dem Bug stand ein großes Segel im Wind. Es war prall mit Wind gefüllt, der zum Antrieb des Schiffes beitrug. Windenergie spielt in Zeiten, in denen Öl und Gas immer knapper und teurer werden und als verbrannte Stoffe schädliche Einflüsse auf die Umwelt haben, eine immer größere Rolle. Windparks mit großen Windrädern entstehen. Solche Windräder drehen sich auch in der Nähe unserer Stadt. Windenergie gehört zu den regenerativen, zu den erneuerbaren Energiequellen. Mehr oder weniger stark weht Wind immer. Er geht nicht aus.

Die Kirche hat in gewisser Weise von Anfang an auf Windenergie gesetzt, ja basiert auf ihr. Viele kennen die berühmte Pfingsterzählung aus der Apostelgeschichte, die damit einsetzt, dass plötzlich ein Brausen vom Himmel geschah, „wie von einem gewaltigen Wind“, der das ganze Haus erfüllte, in dem die Jünger Jesu zusammen waren. (Apg 2,2) Die Ausgießung des heiligen Geistes vollzieht sich wie das Wehen eines starken, sehr starken Windes.

„Geist“, griechisch „pneuma“, finden wir im heutigen Predigttext als Begriff gleich sieben Mal. Und das griechische Wort bedeutet zugleich „Geist“ und auch „Wind“. Wie der Wind eine Energiequelle ist, so gibt der Geist Gottes, der heilige Geist, unserem Leben Antrieb und Auftrieb. Er bringt uns in Schwung, er setzt uns in Bewegung, er wirkt sich auf unser Leben aus. Von solchen Wirkungen des Geistes Gottes spricht der Predigttext. Der Geist verleiht unserem Leben Begabungen. „Es sind verschiedene Gaben, aber es ist ein Geist“, so heißt es da grundlegend. (1Kor 12,4) Das Wichtigste: Niemand in der Gemeinde ist unbegabt. Jede, jeder kann was und ist deshalb von Bedeutung. Jede, jeder wird gebraucht mit der jeweiligen Begabung für das Leben der Gemeinde. Eine Gemeinde ist umso lebendiger, je mehr Menschen mit der Frage vor Gott treten: „Wofür, guter Gott, möchtest du mich in der Gemeinde haben? Was kann und was soll ich hier für dich tun? Wo ist mein Platz in der Gemeinde, den ich in deinem Namen ausfülle?“

Es gibt den Begriff der „Pastorenkirche“. Will sagen: Mehr oder weniger hängt alles vom Pfarrer, von der Pfarrerin ab. Schon wenn andere im Gottesdienst ein Gebet sprechen oder die Lesung halten, kann man bisweilen Stimmen hören, die sagen: „Haben wir denn keinen Pfarrer, keine Pfarrerin?“ „Warum machen denn nicht die das nur?“ „Dafür werden sie doch auch

bezahlt, dass sie unter anderem den Gottesdienst halten!" Ein Text wie der heutige kann uns gut daran erinnern, vielleicht auch wachrütteln: Wir alle sind Kirche! Wie lebendig eine Gemeinde ist, hängt davon ab, wie lebendig sich ein jeder, eine jede von uns in den Gottesdienst und die Gemeinde einbringt mit jeweiligen Begabungen, Fähigkeiten, Möglichkeiten. Mein Eindruck ist: Wir hinken der Lebendigkeit, der Vielfältigkeit, der Buntheit gottesdienstlichen und gemeindlichen Lebens wie sie aus dem 1. Korintherbrief spricht, oft genug noch hinterher. Es geht manches Mal recht eintönig, uniform, sehr gesetzt und formal zu, auch wenig erneuerungs- und veränderungsbereit, wenig beweglich. Gleichwohl wäre es undankbar, nicht wahrzunehmen, wie viel schon geschieht im Gottesdienst und in der Gemeinde. Da sind schon Menschen, die lassen sich von Gottes Geist bewegen, übernehmen Aufgaben, lassen sich in Dienst nehmen von Gott für Gott und sein heilbringendes, Leben gut und schön machendes Wirken. Auch ein Gottesdienst setzt sich zusammen aus dem Zusammenspiel der Begabungen. Orgelspiel – eine Gabe Gottes; Singen können – eine Gabe Gottes; ein Gebet sprechen – eine Gabe Gottes; eine Lesung halten – eine Gabe Gottes; die Möglichkeit haben, etwas zu spenden – eine Gabe Gottes; ein tröstendes, aufmunterndes Wort zu sprechen vor der Kirche, in der Kirche, nach der Kirche – eine Gabe Gottes; einen anderen, eine andere freundlich spüren zu lassen: du bist Kind Gottes wie ich – eine Gabe Gottes. Da kommt schon einiges zusammen an guttuenden Wirkungen durch Menschen, die sich von Gottes Geist bewegen, begeistern, beflügeln lassen. Doch Gottes Möglichkeiten sind immer noch größer, reichhaltiger als der aktuelle Zustand des Lebens, eben auch in einer Gemeinde. Vielleicht müssen wir auch bestimmte Gaben auch erst wieder ganz

neu entdecken. Da lesen wir im Predigttext zum Beispiel von der „Gabe, gesund zu machen“ (1Kor 12,9) Auch ärztliche Fähigkeiten sind letztlich Möglichkeiten, die Gott dem Leben zugute eröffnet und schafft. Aber haben wir daneben das Heilungspotential wirklich schon ausgeschöpft, das sich mit einer christlichen Gemeinde verbindet? Gehen wir zu Kranken, legen ihnen die Hand auf, beten für sie, hoffnungsvoll, erwartungsfreudig, dass Gott handeln wird in guttuernder, weiterbringender Weise?

Alle Gaben, die uns Gott schenkt und durch seinen Geist zur Wirkung bringt, haben Lebensförderlichkeit, Lebensdienlichkeit, Mehrung von Lebensfreude- und -schönheit im Blick. „In einem jeden offenbart sich der Geist zum Nutzen aller“, so heißt es in dem Predigttext. (1 Kor 12,7) „Nutzen“ ist sprachlich mit „Genuss“, „Genießen“ verwandt. Alle sollen in den Genuss des Heilshandelns des Gottes Israels kommen, der sich in Jesus der Welt auf neue Weise gezeigt hat. Alle sollen in den Genuss der tröstenden, heilenden, befreienden, rettenden Kräfte dieses Gottes kommen. Dazu begabt er auch uns durch seinen Geist. Durch Gottes Geist ist der auferstandene Christus, der in die himmlische Dimension des Lebens aufgefahren ist, weiter bei uns gegenwärtig und wirksam. Heiliger Geist, so brachte jemand zum Ausdruck, das ist der auferstandene Christus in Aktion. Indem Gottes Geist auf uns übergeht und bewegt, kommen wir in den Nutzen, in den Genuss einer unendlichen, einer ewigen heilvollen Energiequelle. Sie macht unser Leben heil und ewig und setzt uns in Schwung, mit unseren Begabungen und Möglichkeiten so zu leben, dass sie ein Genuss sind, Menschen der Gemeinde und darüber hinaus der Welt hilfreich zugutekommen. Amen.

dr. Volker Menke

Engedjétek hozzám jönni...

Pünkösd

Jézus feltámadása után még találkozott a tanítványaival. Elmondta nekik, hogy menjenek el az emberekhez, és beszéljenek mindenkinek Isten szeretetéről. Azt is megígérte, hogy nem maradnak egyedül: segítséget küld nekik.

Nem sokkal később Jézus visszatért a mennyei Atyához. A tanítványok szomorúak voltak, és féltek. Nem tudták, hogyan folytassák tovább Jézus nélkül. Ezért együtt maradtak Jeruzsálemben, imádkoztak és vártak.

Egyszer csak különös dolog történt. Hirtelen hatalmas szél zúgásához hasonló hang töltötte be a házat, ahol voltak. Olyan volt, mintha vihar közeledne, pedig odabent voltak. Ezután lángnyelvek jelentek meg a fejük fölött.

Isten elküldte hozzájuk a **Szentlelket**, ahogyan Jézus megígérte.

A tanítványok megteltek örömmel és bátorsággal. Már nem féltek többé. Kimentek az utcára, és elkezdtek beszélni Jézusról az embereknek.

Jeruzsálemben sokan voltak akkor különböző országokból. Mindenki a saját nyelvén hallotta az örömhírt. Ez nagy csoda volt! Az emberek csodálkoztak, hogyan történhet ez.

Péter is kiállt, és elmondta, hogy Jézus él, mert feltámadt, és Isten őt küldte Megváltónknak. Sokan hittek neki, és azon a napon nagyon sokan csatlakoztak Jézus követőihez.

Ezért nevezzük pünkösdöt gyakran **az egyház születésnapjának**.

A Szentlélek ma is velünk van. Segít imádkozni, bátorít, vigasztal, szeretetre tanít, és emlékeztet arra, hogy Jézus mindig velünk van.

Pünkösdi Totó

Karikázd be a helyes választ!

(A helyes válaszok betűi összeolvasva egy pünkösdi jelképet adnak ki.)

1. Mit ígért Jézus a tanítványoknak?

- A) Új hajót
- G) Segítséget küld nekik
- L) Sok pénzt

2. Hová ment vissza Jézus?

- G) Názáretbe
- L) Jerikóba
- A) A mennybe az Atyához

3. Hol várakoztak a tanítványok?

- A) A tengerparton
- L) Jeruzsálemben
- G) Egy hajóban

4. Mit hallottak pünkösdkor?

- A) Hatalmas szél zúgását
- G) Harangszót
- L) Dobpergést

5. Mi jelent meg a tanítványok feje fölött?

- A) Csillagok
- G) Esőfelhők
- M) Lángnyelvek

6. Kit küldött Isten?

- B) A Szentlelket
- G) Angyalokat
- A) Királyokat

Megfejtés: _____

PÜNKÖSDI SODUKO

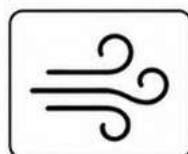
Töltsd ki az üres négyzeteket úgy, hogy minden sorban,
minden oszlopban és minden 2x2-es blokkban
egyszer szerepeljen mind a 4 jel!

GALAMB

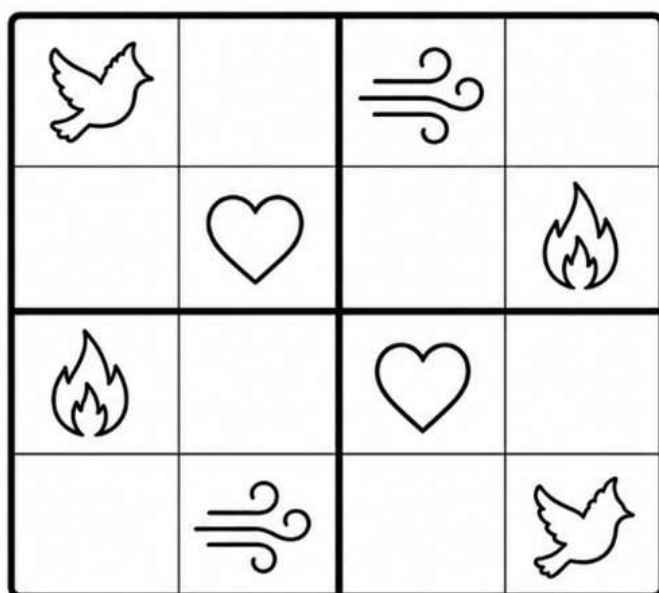
LÁNGNYELVEK
(TŰZ)

SZÉL

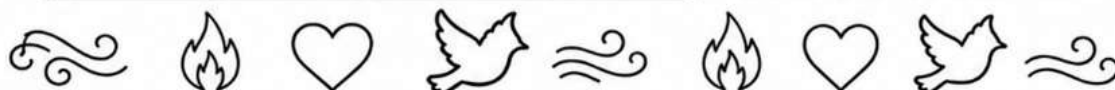
SZÍV

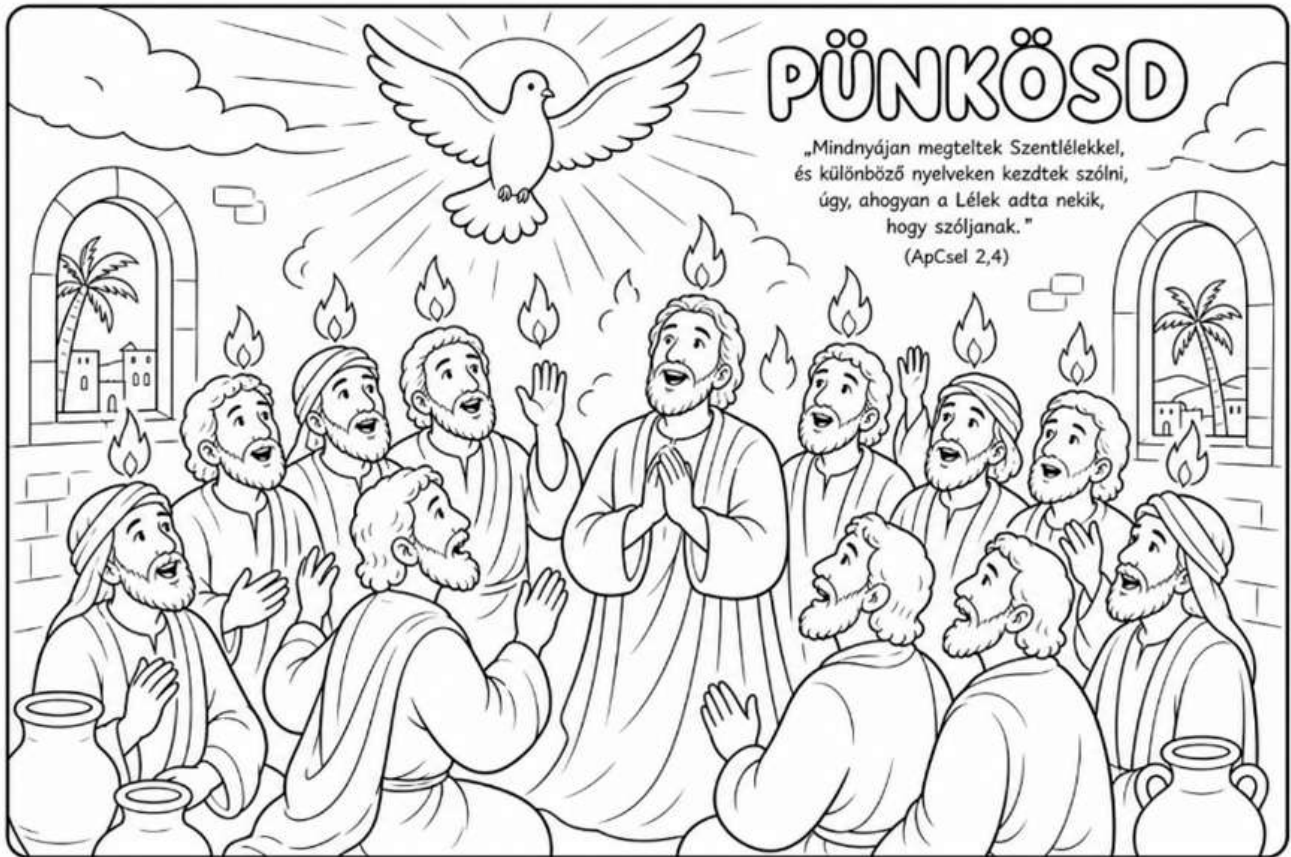

Figyelj a sorrendre!
Minden sorban és oszlopban egyszer legyen mind a 4 jel.

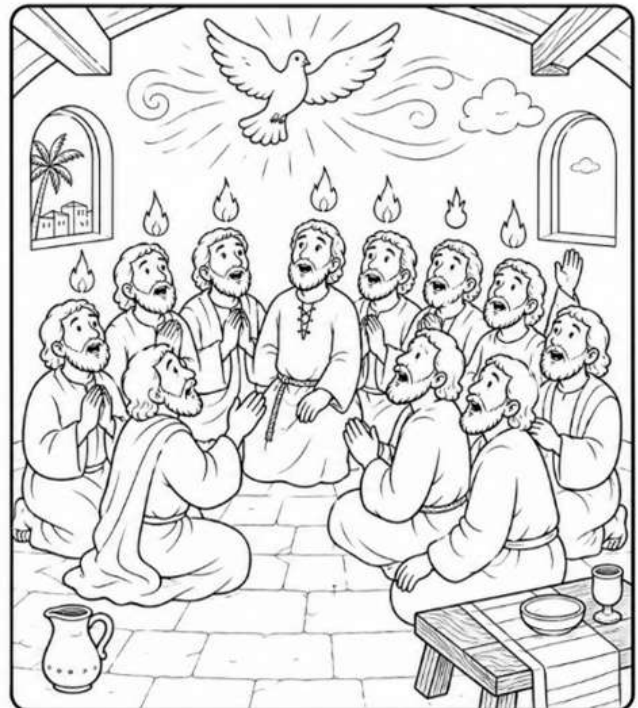
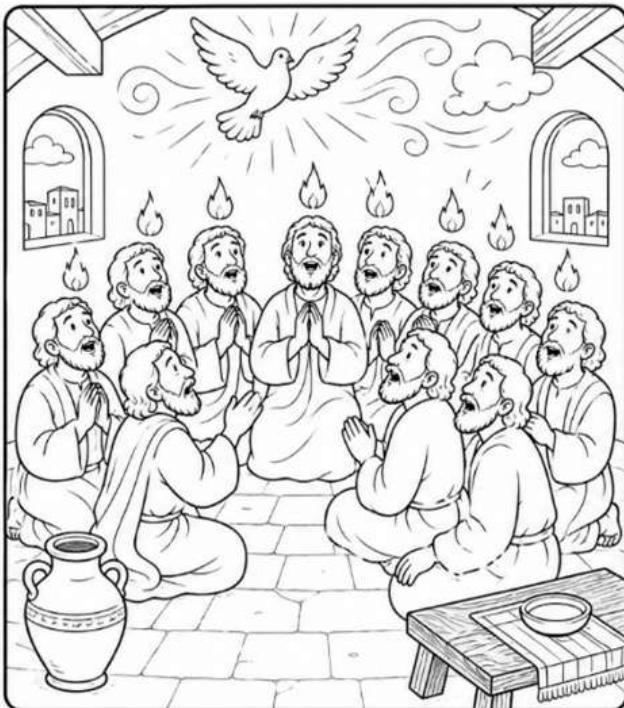
Jó gondolkodást!
A megoldásban mindenhol szerepel a galamb, a láng, a szél és a szív!

KÜLÖNBSÉGKERESŐ – PÜNKÖSD

Keressd meg a 10 különbséget a két kép között!

Készítette: Kovácsné Tóth Anna

Jó együtt lenni

„A jókedvét, a kíváncsiságát és az ökumenikus nyitottságát mindenki hozza magával.” – írták az áprilisi szakmai napról szóló információs levél végén. Örömmel és hálával mondhatom, mindenki így érkezett.

Április 18-án szombaton a Szent Imre Plébánián gyűltünk össze hitoktatók, óvodapedagógusok, gyüle-

kezeti szolgálók, hogy a nap folyamán jobban megismerjük a Franz Kett pedagógiai módszert.

Szükséges, hogy mint hitoktató, a gyülekezetben családok, kisgyerekek, fiatalok felé szolgáló, keressem az evangélium átadását segítő módszereket. Hálával gondolok vissza így például a Vasárnapi Iskolai Szövetség vagy a Godly Play Egyesület keretében elvégzett tanfolyamokra is.

Sok érdekes, hasznos gondolatot, ötletet hallottunk, mégis számomra a legnagyobb élmény maga a közösség volt. Nagy ajándék, hogy városunkban és környékünkön ilyen sokan vagyunk. A hétköznapi életben csak néhány percre találkozunk az iskolákban vagy éppen csak egymásra köszönünk az utcán miközben egyik intézményből a másikba biciklizünk. Itt most azonban volt idő beszélgetni, jobban megismerni egymás előtt.

Remélem, hogy az a vágy, amelyet megfogalmaztunk – időről időre szervezzünk közös, ökumenikus találkozásokat –, megvalósul, hogy egymást megtartsuk, és épüljünk a másik hite által. *Őri Katalin*

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában (június 17-ig)
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor a nagyteremben (június 12-éig)
- **imaóra** június 3-án, szerdán 19 órakor a klubszobában nőslénykör (férfi beszélgetőkör) június 8-án, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **KimeNŐ** (női kör) június 12-én, pénteken 18 órakor a klubszobában
- **LutheRun** (közös futás) június 6-án és 20-án, szom-

baton 9 órakor a Lővér szálló buszmegállótól

- **gyerek-istentiszteleti teaház** június 14-én, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **baba-mama kör** június 3-án és 17-én, szerdán 10 órakor a klubszobában (bővebb információ: bmksopron@gmail.com)
- **bábcsoport** június 6-án, szombaton 10 órakor a klubszobában
- **Kirchenkaffee** június 7-én, vasárnap a német nyelvű istentisztelet után a kisteremben

Egyéb programok

Május 26-án, kedden 18 órakor a rosenheimi evangélikus kamarakórus ad koncertet templomunkban.

Június 4. és 7. között vendégünk lesz egy csoport németországi testvérgyülekezetünkéből, Bad Wimpfenből. Akik szállásadással vagy a 6. szombat esti, gyülekezettel közös vacsorában való közreműködéssel hozzá tudnának járulni fogadásukhoz, kérjük, jelentkezzenek Hirschler Katalin presbiternél.

Június 12-én, pénteken 18 órakor a Hunyadi AMI játékonysági hangversenye lesz a templomban.

Június 14-én, vasárnap 9 órakor tanévzáró gyerek-istentiszteletet tartunk a nagyteremben.

Június 20-án, szombaton 19.30-kor az eisenstadti Kórusünnep keretében kóruskoncertet tartanak a templomban.

Szeptember 13-án, vasárnap 9 órakor tanévkezdő gyerek-istentiszteletet tartunk a nagyteremben.

Zajban hangodat

**SZÉL
RÓ
ZSA** 15.
evangélikus
ifjúsági
találkozó
Sopron
2026.07.08-12.

Vásárolj
meg jegyedet
a találkozó
honlapján!

Találkozunk
Sopronban!

Szélróza evangélikus ifjúsági találkozó
30
év
1996-2026

 facebook.com/szelrosatalalkozo
 youtube.com/szelrosatalalkozo

 szelrosatalalkozo.hu
 instagram.com/szelrosatalalkozo

Hogyan érthetném,
ha valaki meg nem magyarázza?
ApCsel 8,31a

Aurevoir. **Blahalouisiana** **Lóci játszik**
Kolibri **Közel** **Lift!** **M.Is.K.A.** **Zelzah**

istentiszteletek előadások teremtvédelem
fórumok játék sport zene közösség

Napközi hittantábor

A LÉLEK GYÜMÖLCSE

JÚNIUS 29. - JÚLIUS 3.
TÁBORZÁRÓ ISTENTISZTELET: JÚLIUS 5.
VASÁRNAP

Korosztály: 1-8. évfolyam
Helyszín: Gyülekezeti ház
Tábordíj: 20.000 forint
Jelentkezési határidő: június 21.
Kapcsolattartás:
hittantabor.sopron@gmail.com

Jelentkezési felület:

*szerepet
szívemmel
bíráskodni
társaim
számára*

Szeretettel várunk!

GYERE VELÜNK KAPITÁBORBA!

GYÜLEKEZETI IFJÚSÁGI TÁBOR

Biblia, ima, ének, közösség, beszélgetés,
játék, természet, kirándulás

*Örülök, ha ezt mondják:
az Úr házába megyünk!*

 2026. július 15–18.
szerda–szombat

 Korosztály: 12 éves kortól

 **Rábca-kapi Evangélikus
Ifjúsági Központ**

**JELENTKEZÉSI
FELÜLET**

*Szívembe zártam
beszédet...*

*Érzétek és lássátok,
hogy jó az Úr!*

 hittantabor.sopron@gmail.com tábordíj: 20.000 forint

Gyülekezetünk újraalakuló kórusa

új tagokat keres.

Jelentkezni lehet
Németh Katalinnál
+36-20/824-39-34

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2026. pünkösd – tanévkezdés

május 24., pünkösdvasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 9.00 német a nagyteremben (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Volker Menke
- 10.00 magyar (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Somogyvári Flóra

május 25., pünkösdhétfő

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Dr. Volker Menke
- 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly

május 31., Szentháromság ünnepe

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra

június 7., Szentháromság ünnepe után 1. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Wolfgang Adelhelm
Bad Wimpfen-i lelkész
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

június 14., Szentháromság ünnepe után 2. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás): Dr. Volker Menke
- 9.00 tanévzáró gyerek-istentisztelet:
Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

június 21., Szentháromság ünnepe után 3. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Dr. Volker Menke
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

június 28., Szentháromság ünnepe után 4. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Simon Attila
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
Gerda Hoffer–Hochrainer
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Simon Attila
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Simon Attila
- 15.00 Balf: Dr. Simon Attila
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Simon Attila

július 5., Szentháromság ünnepe után 5. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Gerda Hoffer–Hochrainer
- 9.00 gyerek-istentisztelet (táborzáró):
Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra

július 12., Szentháromság ünnepe után 6. vasárnap

- 10.00 magyar az Erzsébet-kertben
(a Szélrózsa-találkozó záróistentisztelete):
Szemerei János püspök

július 19., Szentháromság ünnepe után 7. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Dieter Conrad
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Somogyvári Flóra

július 26., Szentháromság ünnepe után 8. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
- 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

augusztus 2., Szentháromság ünnepe után 9. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

augusztus 9., Szentháromság ünnepe után 10. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német (úrvacsorás):
Gerda Hoffer–Hochrainer
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

augusztus 16., Szentháromság ünnepe után
11. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Dieter Conrad
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

augusztus 20.,

- 17.00 kétnyelvű az Eggenberg-ház udvarán
Elfi Fiedler és Dr. Tóth Károly

augusztus 23., Szentháromság ünnepe után
12. vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Christine Posch
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

augusztus 30., Szentháromság ünnepe után
13. vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel):
9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra

szeptember 6., Szentháromság ünnepe után
14. vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
- 9.00 német: Christine Posch
- 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
- 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
Dr. Tóth Károly
- 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

szeptember 13., Szentháromság ünnepe után
14. vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
- 9.00 német (úrvacsorás):
Gerda Hoffer-Hochrainer
- 9.00 tanévkezdő gyerek-istentisztelet:
Dr. Tóth Károly
- 10.00 magyar (személyes igei áldással):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
- 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

Minden vasárnap és az egyházi ünnepek első napján
15 órakor istentiszteletet tartunk
a Fabricius szeretetotthon kápolnájában.

A 10 órakor kezdődő magyar nyelvű istentisztelet
minden vasárnap csatlakozó úrvacsorás.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 270 példányban.

Várható következő megjelenés: 2026. tanévkezdés, felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>

tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895